

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 388 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κοινοβουλευτική χούντα με
Πολυνομοσχέδιο και
«πλεόνασμα»

ΝΑ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΤΡΕΨΟΥΜΕ!

Στις Ευρωεκλογές

Στηρίζετε - Ψηφίστε ΟΚΔΕ

Υπογραφή ΕΓΣΣΕ
Φύλλο συκής για
την ηγεσία της
ΓΣΕΕ

σελ. 4

Εργαζόμενοι
Απολύσεις στο
δημόσιο τομέα

σελ. 5

Πρωτομαγιά
Εκδήλωση Μνήμης
και Διαδήλωση στην
Καισαριανή

σελ. 11

Ιδεολογία
Από την ένταξη
στην ΕΟΚ μέχρι τη
χρεοκοπία

σελ. 14

Ισπανία: Εξέγερση «αξιοπρέπειας» εργαζόμενων και νέων

Στιγμές ιστορικές ζει αυτές τις ημέρες το ισπανικό προλεταριάτο, το οποίο πραγματοποιεί μια μίνι εξέγερση (ανύπαρκτη για τα ελληνικά μνημονιακά ΜΜΕξαπάτησης) στην καρδιά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τεράστιες μάζες εργαζομένων, ανέργων, νεολαίας, φοιτητών και μαθητών κινητοποιούνται, κατά εκατοντάδες χιλιάδες ακόμα και εκατομμύρια σε κάποιες περιπτώσεις (22 Μάρτη). Εκατοντάδες σωματεία, εργατικές οργανώσεις, σύλλογοι, επιτροπές και μορφές αυτοοργάνωσης κάθε είδους (λαϊκές συνελεύσεις, συντονιστικά) βρίσκονται σε μια πυρετώδη δραστηριοποίηση, με συνεχείς μαχητικές πορείες, μαζικές συγκρούσεις κ.α. Οι λεγόμενες «Πορείες Αξιοπρέπειας», που οργανώθηκαν σε όλη την χώρα, ενώθηκαν στις 22 Μάρτη στην Μαδρίτη, σε μια από τις μαζικότερες πορείες των τελευταίων χρόνων, που αντιμετώπιστηκε βάνουσα απ' την αστυνομία με χημικά, πλαστικές σφαίρες κ.λπ. 2 εκατομμύρια διαδήλωσαν ενάντια στην

πληρωμή του χρέους και την καταστολή, για αξιοπρεπή εργασία, υπεράσπιση του εισοδήματος και των κοινωνικών δικαιωμάτων, για τις δημοκρατικές ελευθερίες, ζητώντας να φύγει η διεφθαρμένη κυβέρνηση του δεξιού Λαϊκού Κόμματος του Ραχόι και όλο το πολιτικό προσωπικό που εξυπηρετεί τα συμφέροντα μιας μικρής κλίκας και του μεγάλου κεφαλαίου. Πολύ σημαντικό είναι ότι μια απ' τις «ατμομηχανές» του κινήματος είναι η φοιτητική και η μαθητική νεολαία, που οργάνωσε κινητοποιήσεις σε 70 πόλεις σ' όλη την Ισπανία, πρωτοφανείς σε μαζικότητα συνελεύσεις και πορείες ενάντια στις περικυκλές ύψους 150 δις.

Η πολιτική κρίση βρίσκεται σε παροξυσμό. Πρόκειται ουσιαστικά για το τέλος της ισπανικής «μεταπολίτευσης», την αποσύνθεση του καθεστώτος που προέκυψε από το Σύνταγμα του 1978, την πλήρη απονομιμοποίηση του πολιτικού προσωπικού της μπουζουζιάς και του παλατιού. Τα συνεχή σκάν-

δαλα και η διαφθορά τροφοδοτούν το ισπανικό προλεταριάτο με αηδία και μίσος για τα προνόμια και την χλιδή της πολιτικής και οικονομικής ελίτ, την ίδια στιγμή που πάνω από 35.000 οικογένειες έχουν χάσει τα σπίτια τους, οι δαπάνες για την υγεία έχουν μειωθεί κατά 13% και η επίσημη ανεργία έχει φτάσει στο 26%.

Εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι στην Ισπανία δείχνουν έναν νέο δρόμο και μια νέα προοπτική, ενάντια στα μνημόνια και βάρβαρα αντεργατικά-αντिलाϊκά μέτρα, για την ανατροπή των μνημονιακών κυβερνήσεων και πολιτικών δυνάμεων, για τη σύγκρουση με το «τέρας» του Ευρώ και της Ε.Ε., με την κρίση του σάπιου καπιταλισμού που για να σωθούν απαιτούν εξόντωση των εργαζομένων και της νεολαίας. Ο συντονισμός, η ένωση και κλιμάκωση αυτών των αγώνων μπορεί ν' ανοίξει τον δρόμο για νίκες και ανατροπές, για μια άλλη Ευρώπη, των εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

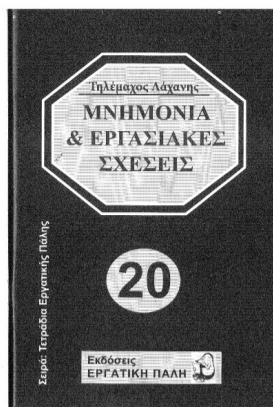
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Μνημόνια και Εργασιακές Σχέσεις

Συγγραφέας: Τηλέμαχος Λάχανης

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2014

Σελίδες: 70

Τιμή: 2 ευρώ

Στις 7 Νοεμβρίου 2012 «ψηφίστηκε» ο νόμος 4093 (το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016, εν συντομία Μεσοπρόθεσμο '13-'16), του οποίου τα περισσότερα μέτρα άρχιζαν να εφαρμόζονται από τις 12 Νοεμβρίου 2012, δηλαδή από την ημέρα δημοσίευσής του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσης. Στις 13 Φεβρουαρίου 2012 «ψηφίστηκε» ο νόμος 4046 (το Μνημόνιο ΙΙ), στις 29 Ιουνίου 2011 «ψηφίστηκε» ο νόμος 3986 (το Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015) και στις 6 Μαΐου 2010 «ψηφίστηκε» ο νόμος 3845, το Μνημόνιο Ι. Μέσα σε 31 μήνες ή περίπου 2,5 χρόνια έχουν «ψηφιστεί» 2 Μνημόνια, που το κάθε ένα περιείχε άλλα 2 ή 3 Μνημόνια, ένα Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής (ΜΟΧΠ), ένα Τεχνικό Μνημόνιο Συνεννόησης (ΤΜΣ) και ένα Μνημόνιο Συνεννόησης στις Συγκεκριμένες Προϋποθέσεις Οικονομικής Πολιτικής (ΣΠΟΠ)! Στο ίδιο διάστημα έχουν «ψηφιστεί» 2 Μεσοπρόθεσμα, καθώς και 6 βασικοί εφαρμοστικοί νόμοι (Ν.3847/2010, Ν.3863/2010, Ν.3871/2010,

Ν.3899/2010, Ν.3979/2011, Ν.4024/2011), δεκάδες πράξεις νομοθετικού περιεχομένου (ΠΝΠ) και αμέτρητες υπουργικές αποφάσεις (ΥΑ) ή πράξεις υπουργικού συμβουλίου (ΠΥΣ), ερμηνευτικές εγκύκλιοι κ.α., στο όνομα «της δημοσιονομικής προσαρμογής και της ανάγκης υλοποίησης των απαραίτητων μεταρρυθμίσεων», για τη σωτηρία-αποφυγή της χρεωκοπίας της χώρας».

Απέναντι σε αυτό το συνεχή καταγίγισμο βάρβαρων και αντεργατικών μέτρων είναι απόλυτη ανάγκη να μπει φρένο και για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα απ' όλα να γνωρίσουμε και να κατανοήσουμε πλήρως αυτά τα μέτρα. Σαν Αντεπίθεση των Εργαζομένων αποφασίσαμε να εκδώσουμε τα παραπάνω κείμενά μας για τις αλλαγές -στις εργασιακές σχέσεις- που επιχειρούνται με τα Μνημόνια, έτσι ώστε να καλύψουμε, ως ένα βαθμό τουλάχιστον, τις ανησυχίες, τα ερωτήματα και τους προβληματισμούς που υπάρχουν στους ίδιους τους εργαζόμενους.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Μέσα από δαιδαλώδεις ρυθμίσεις, το πραξικοπηματικό πολυνομοσχέδιο-σκουπά της συγκυβέρνησης ολοκληρώνει μεταξύ άλλων τη σκανδαλώδη ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών. Η μέχρι τώρα διάσωσή τους στο πλαίσιο των Μνημονίων έχει κοστίσει 40 δις ευρώ (από το 2008 εκτιμάται ότι η στήριξή τους έχει στραγγίξει πάνω από 220 δις κρατικό χρήμα, με διάφορες μορφές) και ο έλεγχός τους πέρασε τυπικά στο Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (ΤΧΣ), υπό την εποπτεία βέβαια των δανειστών ΔΝΤ και Ε.Ε. Τώρα παραδίδονται ξανά έναντι ελάχιστου αντιτίμου στους «υγιείς» ιδιώτες καπιταλιστές.

1. Το ΤΧΣ θα διαθέσει τις μετοχές του στους ιδιώτες σε τιμή χαμηλότερη όχι μόνο απ' αυτή στην οποία τις απέκτησε, αλλά και της τρέχουσας χρηματιστηριακής. Εννοείται ότι κερδοσκοπικά κεφάλαια/funds μπορούν πρώτα να «χτυπήσουν» τις τραπεζικές μετοχές στο Χρηματιστήριο Αθηνών, ώστε η τιμή ανάκτησής τους απ' τους ιδιώτες να διαμορφωθεί ακόμα πιο χαμηλά. Τα ίδια τα funds μπορούν κάποια στιγμή αργότερα να πουλήσουν ακριβότερα. Αυτό το κερδοσκοπικό παιχνίδι έχει παιχτεί ήδη από γνωστά διεθνή fund (York, Paulson, Stratford, Fairfax κ.α.) με τις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου των Alpha και Πειραιώς.

Η περίπτωση της Eurobank είναι χαρακτηριστική. Η ανακεφαλαιοποίησή της είχε κοστίσει 11 δις κρατικό χρήμα, έναντι των οποίων το ΤΧΣ πήρε το 95% των μετοχών της. Αν σήμερα της επιτραπεί ν' αυξήσει το μετοχικό της κεφάλαιο (αυτή η διαδικασία προβλέπεται και για τις τέσσερις λεγόμενες «συστημικές» τράπεζες, δηλ. να προσελκύσουν ιδιωτικά κεφάλαια εκδίδοντας μετοχές) με τιμή μετοχής 0,35-0,50 ευρώ, τότε το ποσοστό του ΤΧΣ μειώνεται αυτόματα στο 35%.

Ας θυμηθούμε και την πρόσφατη σκανδαλώδη κρατική χείρα βοήθειας προς την οικογένεια Λάτση, με την πρόταση συγχώνευσης (με ανταλλαγή μετοχών) της Eurobank με την Εθνική.

“Ανακεφαλαιοποίηση” της τραπεζικής μαφίας

Μ' αυτή, ο Λάτσης είχε απαλλαχθεί από κάθε υποχρέωση ανακεφαλαιοποίησης της Eurobank, λαμβάνοντας παράλληλα -χωρίς να πληρώσει ούτε ένα ευρώ- μετοχές της Εθνικής. Δηλ. έδινε μετοχές της χρεοκοπημένης Eurobank (στην οποία ωστόσο παρέμεινε βασικός μέτοχος, έχοντας μέχρι σήμερα το δικαίωμα να προσφύγει για ακύρωση της συμφωνίας), παίρνοντας δωρεάν «καλές» μετοχές της Εθνικής!

2. Το ΤΧΣ θ' αγοράσει τα λεγόμενα «μετατρέψιμα δικαιώματα» (τίτλοι ιδιοκτησίας που κατέχουν οι ιδιώτες, οι οποίοι συμμετείχαν στις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου) προσφέροντας τιμή ανώτερη της χρηματιστηριακής.

3. Εκεί όπου το ΤΧΣ θα παραμείνει βασικός μέτοχος, η άσκηση των δικαιωμάτων του περιορίζεται. Μπορεί ν' ασκεί το δικαίωμα ψήφου στις Γενικές Συνελεύσεις των μετόχων μόνο για ζητήματα που απαιτούν αυξημένη πλειοψηφία και εφόσον το ποσοστό του είναι πάνω από 50%. Έτσι, το κράτος απεκδύεται όποια δυνατότητα θα είχε μέσω του ΤΧΣ να παρέμβει στον καθορισμό των πιστώσεων, επιτοκίων κ.λπ. που χορηγούν οι τράπεζες και βέβαια στον αριθμό των εργαζομένων που θα διατηρήσουν, στις εργασιακές σχέσεις κ.λπ.

4. Το ΤΧΣ μπορεί να παραιτείται απ' το δικαίωμα συμμετοχής του στις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου χωρίς κανένα συγκεκριμένο περιορισμό για τη διασφάλιση των συμφερόντων του ελληνικού δημοσίου (ελάχιστο ύψος τιμής, επιστροφή κεφαλαίων που δόθηκαν απ' το δημόσιο κ.λπ.)

5. Απαγορεύεται ρητά η διάθεση μετοχών του ΤΧΣ σε «επιχείρηση που ανήκει (άμεσα ή έμμεσα) στο κράτος».

6. Οι ιδιώτες που θα συμμετάσχουν στις αυξήσεις μετοχικού κεφαλαίου αποκτούν σημαντικά διευρυμένα δικαιώματα.

7. Κατοχυρώνεται το ακαταδίωκτο της διοίκηση του ΤΧΣ (όπως π.χ. για την κυρία Σακελαρίου, που ενέκρινε θαλασσοδάνεια ως μέλος της διοίκησης του Ταχυδρομικού Ταμειτηρίου), καθώς οι αποφάσεις τους θεωρούνται εκ των προτέρων «σύμφωνες με το δημόσιο συμφέρον»! Μάλιστα, το ΤΧΣ θα καλύπτει τα δικαστικά έξοδα όποιου μέλους του αντιμετωπίζει διώξεις!

Έρχεται και «κούρεμα» καταθέσεων

Το πολυνομοσχέδιο εισάγει και τη λεγόμενη «εσωτερική διάσωση» (bail in), που έχει ήδη αποφασιστεί για την Ευρωζώνη (μετά την πρώτη εφαρμογή της στην Κύπρο) και την οποία απαιτήσε ρητά με επιστολή του προς τη συγκυβέρνηση ο επίτροπος της Ε.Ε. Αλμούνια.

Πρόκειται για το γνωστό «κούρεμα». Όταν οι ανάγκες μιας τράπεζας (δείκτες επάρκειας με βάση τα ίδια κεφάλαια, «κόκκινα» δάνεια κ.α.) δεν μπορούν να καλυφτούν από την προσέλκυση κεφαλαίων (αυτός είναι ο βασικός ρόλος των αυξήσεων μετοχικού κεφαλαίου), θα «κουρεύονται» μετοχές και ομόλογα μειώμενης εξασφάλισης των τραπεζών. Υποτίθεται αυτό γίνεται ώστε οι διασώσεις των τραπεζών να μην επιβαρύνουν τα κράτη και τους πολίτες (να μην οδηγούν σε μνημόνια). Πρόκειται για ένα μέτρο αναγκαστικό για ένα στοιχειώδες συμμαζέμα, όσο αυτό είναι εφικτό, του τραπεζικού τομέα πανευρωπαϊκά.

Όμως, είναι παραπάνω από βέβαιο ότι το «κούρεμα» δεν θα σταματήσει στο εσωτερικό των καπιταλιστών (όπου

πολλά μικρά ψάρια θα θυσιάστούν για να σωθούν τα μεγάλα), αλλά θα προχωρήσουν σύντομα στις καταθέσεις των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων, απαλλοτριώνοντάς τις προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου. Το όριο των 100.000 ευρώ, μέχρι το οποίο οι καταθέσεις είναι υποτιθέεται εγγυημένες, σύντομα θ' αλλάξει ή θα παραβιαστεί στην πράξη. Κανείς δεν μπορεί να έχει σχετικά την παραμικρή αυταπάτη.

Μετά απ' αυτά, τι να πει κανείς για το ελεεινό ψέμα των μνημονιακών κυβερνήσεων, ότι τα λεφτά της ανακεφαλαιοποίησης θα επέστρεφαν στο δημόσιο, μειώνοντας το χρέος! Σαν βρυκόλακας το χρεοκοπημένο τραπεζικό σύστημα ρουφάει το αίμα των εργαζομένων και του λαού, ενώ είναι ουσιαστικά νεκρό, δεν ασκεί τις ουσιαστικές για μια καπιταλιστική οικονομία λειτουργίες του («ρευστότητα», πιστώσεις κ.λπ.), εκτός υπέρ λίγων «εκλεκτών» (όπως οι επιχειρήσεις ΜΜΕ Πήγασος, ΔΟΛ, Τηλέτυπος, που πήραν πρόσφατα δάνεια 250 εκ.). Οι ίδιες τράπεζες που οργάνωσαν πριν το ξέσπασμα της κρίσης, με κέρδη πάνω από 11 δις την περίοδο 2004-09, έχοντας κερδοσκοπήσει πάνω στην εκτίναξη του δανεισμού επιχειρήσεων (+191%) και νοικοκυριών (+596%) το διάστημα 2000-2010 (τα συνολικά δάνεια που χορήγησαν εκτινάχθηκαν από περίπου 30 δις το 2004 σε πάνω από 65 δις το 2009).

Το πρόβλημα της χρεοκοπίας των τραπεζών, της κερδοσκοπίας και του παρασιτισμού τους, θα επανέλθει σύντομα, γιατί αποτελεί συστατικό στοιχείο της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος. Μόνο η εθνικοποίηση κάτω από εργατικό/κοινωνικό έλεγχο, χωρίς αποζημίωση των ζάπλουτων τραπεζιτών, με τη δημιουργία μιας ενιαίας κεντρικής τράπεζας που θα κινήσει την οικονομία με ριζικά άλλες προτεραιότητες και κριτήρια, μπορεί να λύσει αυτό το κομβικό πρόβλημα υπέρ των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η βρετανική εταιρεία ταχυδρομικών υπηρεσιών Royal Mail, που πρόσφατα ιδιωτικοποιήθηκε, ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει στην κατάργηση περίπου 1.300 θέσεων εργασίας σε μια προσπάθεια να εξοικονομήσει 50 εκ. λίρες (59 εκ. ευρώ) τον χρόνο. Η Royal Mail, που πουλήθηκε τον προηγούμενο Οκτώβριο σε μια από τις μεγαλύτερες ιδιωτικοποιήσεις στη Βρετανία εδώ και δεκαετίες, έχει ήδη καταργήσει σχεδόν 50.000 θέσεις εργασίας σε διάστημα 11 ετών, καθώς προχώρησε σε «αναδιοργάνωση» για να γίνει πιο ανταγωνιστική.

Οι απολύσεις θ' αυξήσουν κι άλλο την ανεργία, που το τελευταίο τρίμηνο του 2013 έφτασε το 7,2% (2,34 εκ.), ενώ οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, μάλιστα στις πιο ακραίες τους μορφές, εξαπλώνονται διαρκώς (π.χ. οι «συμβάσεις μηδενικής ώρας», όπου οι «προσλαμβανόμενοι» δεν έχουν συγκεκριμένο αριθμό ωρών/ημερών εργασίας και αντίστοιχο μισθό, αλλά καλούνται να εργαστούν (οπότε και μόνο τότε πληρώνονται) ανάλογα με τις εταιρικές ανάγκες σε ημερήσια βάση).

Η 28η Απριλίου έχει καθιερωθεί ως παγκόσμια ημέρα για την υγεία και ασφάλεια στην εργασία από την Διεθνή Οργάνωση Εργασίας (ILO - International Labour Organization), ειδικευμένη οργάνωση του ΟΗΕ. Σ' όλο τον κόσμο, οι επαγγελματικές ασθένειες εξακολουθούν να είναι η κυρία αιτία των θανάτων που σχετίζονται με την εργασία. Σύμφωνα με εκτιμήσεις της ILO, από τα 2,34 εκ. επαγγελματικών θανάτων κάθε χρόνο, μόνο οι 321.000 οφείλονται σε ατυχήματα. Οι υπόλοιποι 2,2 εκ. προκαλούνται από διάφορα είδη ασθενειών που σχετίζονται με την εργασία, δηλαδή κατά μέσο όρο 5.500 θάνατοι καθημερινά. Με βάση τα παραπάνω στοιχεία, προκύπτει ότι κάθε 15 δευτερόλεπτα ένας εργαζόμενος πεθαίνει από εργατικό ατύχημα ή ασθένεια, ενώ 151 εργαζόμενοι εμπλέκονται σε εργατικό ατύχημα. Θάνατοι και τραυματισμοί κατέχουν ιδιαίτερα μεγάλο ποσοστό στις «αναπτυσσόμενες» χώρες, όπου μεγάλο μέρος του πληθυσμού ασχολείται στη γεωργία, κατασκευαστικές εργασίες, αλιεία, εξόρυξη κ.λπ.

Χέρι σε 700 τραπεζικούς λογαριασμούς οφειλετών την ημέρα βάζουν οι φορολογικές αρχές της Ελλάδας, ενώ μόνο τον Ιανουάριο δεσμεύτηκαν 1.392 κατοικίες και οικοπέδα. Η Εφορία πραγματοποιεί 160 κατασχέσεις την ώρα, «σηκώνοντας» από μόνη της τα λεφτά, τα οποία βρίσκει σε τραπεζικούς λογαριασμούς φορολογουμένων (που περιέχουν μισθούς, συντάξεις, επιδόματα ή βοηθήματα) προκειμένου να εισπράξει τα χρέη. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέσα σ' ένα χρόνο αυτές οι κατασχέσεις τριπλασιάστηκαν, φτάνοντας τις 17.365 τον Ιανουάριο του 2014 (από 5.871 πριν δώδεκα μήνες, αύξηση σχεδόν 200%). Τον περασμένο Ιανουάριο καταγράφεται και έξαρση των παραγγελιών για κατάσχεση, καθώς σε 3.189 ανήλθαν οι φορολογούμενοι που δεν κατάφεραν να πληρώσουν τους μνημονιακούς φόρους και χαράτσια (από 2.320 που ήταν ένα χρόνο πριν).

Υπογραφή ΕΓΣΣΕ 2014

Φύλλο συκής για την ηγεσία της ΓΣΕΕ

Σταγόνα σε ωκεανό χαμένων εργατικών δικαιωμάτων

Στις 26 Μαρτίου υπογράφηκε η νέα Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΕΓΣΣΕ) από τη ΓΣΕΕ και τους εκπροσώπους των εργοδοτικών οργανώσεων (ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΕΕ, ΣΕΤΕ).

Η διάρκεια της νέας ΕΓΣΣΕ είναι ενός έτους, από 1/1/2014 έως και 31/12/2014.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ «θριαμβολογεί», όπως και πέρσι για την ΕΓΣΣΕ 2013, γιατί θεωρεί ότι «παρά τα εμπόδια της πρωτοφανούς για τη χώρα ύφεσης και του ασφυκτικού νομικού πλαισίου που επέβαλε σοβαρούς περιορισμούς στη συλλογική αυτονομία», αυτή «διέσωσε»: (α) τη χορήγηση του επιδόματος γάμου (προσαύξηση 10% επί του βασικού μισθού ή ημερομισθίου), καθώς και άλλων επιδομάτων ή προσαυξήσεων των μισθών (π.χ. τριετίες, επιδόματα/δώρα εορτών), (β) τους λεγόμενους θεσμικούς ή μη μισθολογικούς όρους (διαφόρων ειδών άδειες, αποζημιώσεις εργατοτεχνιτών, ωράρια κ.α.), που είχαν θεσπιστεί με τις προηγούμενες ΕΓΣΣΕ και τις αντίστοιχες Διαιτητικές Αποφάσεις, και κυρίως (γ) τον θεσμό των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Η ηγεσία της ΓΣΕΕ «θριαμβολογεί», επίσης, γιατί φέτος κατακτήθηκε και η επέκταση του δικαιώματος παροχής μειωμένου ωραρίου λόγω φροντίδας παιδιού και στους δύο γονείς, δηλαδή και στον πατέρα! Ενδεικτικά το Γραφείο Δημοσίων Σχέσεων της ΓΣΕΕ αναφέρει ότι: «η ΓΣΕΕ για άλλη μια φορά απέδειξε ότι ως σοβαρός κοινωνικός εταίρος μπορεί όχι μόνο να αγωνίζεται για τη διατήρηση(!) των δικαιωμάτων των εργαζομένων, αλλά μέσα από κοινή συνεννόηση και παρά τις επαίσχυντες νομοθετικές παρεμβάσεις, να πετυχαίνει και την επέκτασή τους!»

Αυτές οι θριαμβολογίες δεν μπορούν να ξεγελάσουν κανένα εργαζόμενο, δεν έχουν καμία σχέση με τη ζοφερή πραγματικότητα που καθημερινά βιώνουν οι μισθωτοί. Μπροστά στο μέγεθος και τη φύση των προβλημάτων των εργαζομένων, μπροστά στη μέχρι τώρα κρίση και την αντεργατική επίθεση κυβερνήσεων-Τρόικα-εργοδοτών, αυτή η συμφωνία, στην καλύτερη περίπτωση, δεν είναι παρά μια σταγόνα στον ωκεανό – και αργά ή γρήγορα, αν δεν αλλάξει κάτι στο ίδιο το εργατικό κίνημα, θα εξαφανισθεί και αυτή.

Αυτή η συμφωνία αποτελεί για την ηγεσία της ΓΣΕΕ ένα φύλλο συκής για να κρύψει τον πραγματικό της ρόλο ή την ανικανότητά της να οργανώσει αποφασιστικά, δυναμικά, ενωτικά, συντονισμένα και μέχρι τέλους, έναν αγώνα διαρκείας, έναν αγώνα ζωής ή θανάτου των εργαζομένων και των ανέργων, ενάντια στα Μνημόνια, στη ζούγκλα της αγοράς και στους εργοδότες/καπιταλιστές.

Η συγκεκριμένη ΕΓΣΣΕ είναι και επικίνδυνη, γιατί είναι ένα Μνημόνιο ταξικής συνεργασίας και υποταγής στη λογική των αφεντικών, αλλά και καλλιέργειας ενός πνεύματος συντεχνιασμού, ωχαδερφισμού και υποκρισίας απ' τη μεριά της πλειοψηφίας της ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Δεν είναι τυχαίες οι αναφορές στην νέα ΕΓΣΣΕ για ν' αναλάβουν η ΓΣΕΕ και οι εργοδότες «...άμεσα κοινές πρωτοβουλίες προς την κυβέρνηση για την αντιμετώπιση του εφιαλτικού προβλήματος της ανεργίας, (...) την πάταξη της ανασφάλιστης και αδήλωτης εργασίας, την τροποποίηση του νέου νομικού πλαισίου που θέτει σοβαρούς περιορισμούς στο πεδίο των συλλογικών συμβάσεων» ή ότι «... συμφωνούν για τη διερεύνηση και εξεύρεση λύσεων, (...) για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, όχι όμως στην κατεύθυνση του μισθολογικού κόστους!»

Η απίστευτη υποκρισία της ηγεσίας της ΓΣΕΕ, μαζί με την ΑΔΕΔΥ, μοιάζει ακόμη πιο τερατώδης όταν την ίδια ώρα προκηρύσσει **24ωρη Γενι-**

κή Απεργία για την Τετάρτη 9 Απριλίου, για «την τρέχουσα κατάσταση και το σύνολο των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι έπειτα και από τις νέες απαιτήσεις της Τρόικα», ενάντια «στα νέα καταστροφικά μέτρα περιορισμού του Δημόσιου Τομέα, στις απολύσεις χιλιάδων εργαζομένων και στην κατεδάφιση των τελευταίων εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων».

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, δημοσιεύεται από την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία ότι το φετινό χειμώνα 3 εκ. συνάνθρωποι μας ήταν χωρίς θέρμανση! Οι δείκτες φτωχοποίησης έχουν χτυπήσει κόκκινο, σαν αποτέλεσμα της εφαρμογής των αντεργατικών πολιτικών που οδήγησαν σε παροξυσμό της κρίσης και μετέτρεψαν την ελληνική οικονομία σε κουφάρι. Με 1,5 εκ. και πλέον ανέργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, με πάνω από 1 εκ. άτομα να δουλεύουν χωρίς ασφαλιστική κάλυψη, με 900.000 εργαζόμενους (σύμφωνα με το ΙΝΕ της ΓΣΕΕ) που δεν πληρώνονται καθόλου ή παίρνουν μόνο τμήμα του μισθού τους, με μια ήδη υπαρκτή ζούγκλα αγοράς εργασίας και με μια ήδη υπαρκτή κοινωνική και ανθρωπιστική κρίση που θα χειροτερεύσει (λόγω των νέων αντεργατικών μέτρων, που ήδη έχει συμφωνήσει η συγκυβέρνηση με την Τρόικα και τα οποία προγραμματίζονται για μετά τις εκλογές).

Μέτρα που θίγουν ή κατακρεουργούν και τα όποια ασφαλιστικά δικαιώματα, κυρίως μέσα από τον οικονομικό στραγγαλισμό των Ταμείων: Περιορισμοί εισφορών και κατάργηση 43 «φόρων υπέρ τρίτων», που περιορίζουν κατά αρκετά δις ευρώ τα έσοδα των Ταμείων, χωρίς πρόβλεψη για κάλυψη αυτών των ποσών. Μείωση της κρατικής χρηματοδότησης! Προώθηση της ενοποίησης των ταμείων σύνταξης, με ενοποίηση των παροχών-συντάξεων προς τα κάτω κ.λπ. Περικοπή των τριετιών, κατά 50%, για τους μακροχρόνια ανέργους. Μέτρα που θα καταργούν και τα τελευταία εναπομείναντα εργατικά δικαιώματα όπως: κατάργηση τριετιών, κατάργηση κάθε άλλου επιδόματος σε μισθούς (δηλαδή περιορισμό όλων των μισθών, όλων των εργαζομένων, σ' ένα ποσό γύρω στα 180 ή 200 ευρώ, χωρίς καμία απολύτως προσαύξηση) κ.α.

Συμφώνησαν επίσης και σχεδιάζουν την πλήρη απελευθέρωση της λειτουργίας των Εταιρειών Προσωρινής Απασχόλησης (Εταιρείες Ενοικίασης Εργαζομένων), για να μπορούν να «προσλαμβάνονται» ενοικιαζόμενοι και στο δημόσιο!

Συμφώνησαν και σχεδιάζουν την πλήρη απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων. Τον περιορισμό του δικαιώματος κήρυξης απεργίας από τους εργαζόμενους, όσο και την επαναφορά –μετά από πολλές δεκαετίες– του «δικαιώματος» να κηρύσσουν οι εργοδότες ανταπεργία (lock out), δηλαδή να κλείνουν αυτοί την επιχείρηση ως απάντηση σε απεργία των εργαζομένων.

Έχουν επίσης συμφωνήσει και σχεδιάζουν, μέσα στο 2014, να θεσμοθετήσουν ένα νέο εργατικό κώδικα, που μάλλον θα πρέπει να ονομαστεί, αν καταφέρουν να κάνουν κάτι τέτοιο, εργοδοτικός κώδικας!

επίκαιρα...

Καθαρίστριες Υπουργείου Οικονομικών: μαθήματα αγώνα

Οι καθαρίστριες του ΥΠΟΙΚ παραμένουν το πιο μαχητικό, επίμονο κομμάτι «διαθέσιμων» εργαζομένων, συνεχίζοντας να διαδηλώνουν και ν' αντιμετωπίζουν τις δυνάμεις καταστολής. Στις 17/3, ενώ επιχειρούν να μπουκώσουν το κτίριο του υπουργείου για να βρεθούν με τον Στουρνάρα, τα ΜΑΤ τις απώθησαν. Μια εργαζόμενη καταφέρνει να πάρει το γκλομπ ενός ΜΑΤατζή. Δείχνοντάς το φωνάζει: «Δεν ντρέπεστε, χτυπάτε μ' αυτό τις μανάδες σας;». Οι αστυνομικοί παρακολουθούν αμήχανα. Η ντροπή όμως εξανεμίζεται γρήγορα: στις 26/3, όταν οι καθαρίστριες διαδηλώνουν ξανά στο υπουργείο, τα ΜΑΤ τις σέρνουν στα σκαλιά και τις ξυλοκοπούν. Αποτέλεσμα: τέσσερις τραυματίες στον Ευαγγελισμό.

Οι καθαρίστριες του ΥΠΟΙΚ εργάζονταν για 350 ευρώ με συμβάσεις έργου («μπλοκάκι») και 4ωρο. Υπήρξαν ωστόσο περιπτώσεις που ενώ προσλήφθηκαν και πληρωνόταν ως 4ωρες, στην πραγματικότητα δούλευαν 8ωρο.

Νέα «κέντρα κράτησης» μεταναστών

Συλλαλητήριο ενάντια στη μετατροπή δύο κτηρίων του Νοσοκομείου Αγ. Βαρβάρα σε «κέντρα κράτησης» μεταναστών πραγματοποιήσαν αντιρατσιστικές οργανώσεις στις 26/3 έξω από το Λοιμωδών της Αγ. Βαρβάρας στη Δυτική Αθήνα. Το πρωί της ίδιας μέρας, κάτοικοι της περιοχής απέτρεψαν μπουλντόζα να εισέλθει στο χώρο όπου θα γίνονταν οι εργασίες. Τα κτήρια που προορίζονται για «κέντρα κράτησης» (ένα για άντρες, ένα για γυναίκες) βρίσκονται στην πτέρυγα ασθενών με τη νόσο του Χάνσεν.

Άλλο ένα τέτοιο «κέντρο» επιχειρείται να δημιουργηθεί σε κτήρια ιδιοκτησίας ΟΑΕΔ στη λεωφόρου Σχιστού στο Σκαρामαγκά, όπου στεγάζεται το «θεραπευτήριο χρόνιων παθήσεων Παιδών».

Σε τέτοια στρατόπεδα συγκέντρωσης κρατούνται περίπου 6.000 ενήλικες και ανήλικοι μετανάστες. Χωρίς πόσιμο νερό, με τροφή άθλια ή και νηστικοί, με μία τουαλέτα ανά 50 ή 100 άτομα, χωρίς φάρμακα, με προαυλισμό 10-20 λεπτά τη μέρα, χωρίς επαφή με τον έξω κόσμο, με συχνά βασανιστήρια και ξυλοδαμούς από τους «φρουρούς».

Θάνατοι από γρίπη: είμαστε πρωταθλητές...

Στην Ελλάδα έχουν καταγραφεί κατά το τρέχον έτος οι περισσότεροι θάνατοι από γρίπη, σε σχέση με οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, συγκριτικά με τον πληθυσμό της. Σύμφωνα με το Ευρωπαϊκό Κέντρο Πρόληψης και Ελέγχου Νοσημάτων, έχουν καταγραφεί 106 θάνατοι σε πληθυσμό περίπου 11 εκ. Στην Ισπανία έχουν καταγραφεί 155 θάνατοι, ωστόσο ο πληθυσμός της είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερος (περίπου 46 εκ.). Στη Σουηδία, που έχει συγκρίσιμο πληθυσμό με την Ελλάδα, έχουν καταγραφεί μόνον 4 θάνατοι, ενώ στη Βρετανία ούτε ένας.

Σύμφωνα με το Κέντρο Ελέγχου και Πρόληψης Νοσημάτων (ΚΕΕΛΠΝΟ), έχουν καταγραφεί 83 θάνατοι από εργαστηριακά επιβεβαιωμένη γρίπη, ενώ 55 άνθρωποι νοσηλεύονται σε εντατικές σε σοβαρή κατάσταση, λόγω επιπλοκών απ' τη γρίπη. Απ' την αρχή της περιόδου, 242 εργαστηριακά επιβεβαιωμένα κρούσματα γρίπης έχουν νοσηλευθεί σε εντατικές.

Οι αιτίες των θανάτων είναι: α) Χαμηλό ποσοστό εμβολιασμού, καθώς χιλιάδες παιδιά αλλά και άτομα ευπαθών ομάδων (ηλικιωμένοι, καρδιοπαθείς κ.α.) δεν εμβολιάζονται, επειδή έχουν χάσει την πρόσβαση στο σύστημα υγείας. Το Δεκέμβριο, οι Γιατροί του Κόσμου δήλωσαν ότι η Ελλάδα βρίσκεται πολύ κοντά στο να υπερβεί το λεγόμενο «φράγμα εμβολιασμού». β) Ο διαρκής πλέον υποσιτισμός ολόκληρων πληθυσμιακών ομάδων και οι άσχημες συνθήκες διαβίωσης, που αδυνατίζουν τον οργανισμό, κάνοντάς τον εύλωτο σε ιούς κ.α. και δυσκολεύοντας την αντιμετώπιση των ασθενειών.

Απολύσεις στο Δημόσιο Τομέα

Γράφτηκε επίσημα ο επίλογος της μονιμότητας

Μια ακόμη κατάκτηση του εργατικού κινήματος γκρεμίζεται από τη συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου. Οι απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων μετά από 103 χρόνια είναι πραγματικότητα. Τα πρώτα θύματα: εκπαιδευτικοί (από 200 μέχρι 700) και σχολικοί φύλακες (1.044). Ακολουθούν οι καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, γιατροί και διοικητικό προσωπικό του ΕΟΠΥΥ, διοικητικοί υπάλληλοι των ΑΕΙ και ΤΕΙ, εργαζόμενοι σε ασφαλιστικά ταμεία και σε οργανισμούς του Δημοσίου που κλείνουν και έπεται λαίλαπα απολύσεων από τους χώρους της υγείας, της παιδείας και των δήμων. Κυβέρνηση και τρόικα διαλύουν τα δημόσια αγαθά και τις παροχές και οδηγούν στην ανεργία 15.000 δημοσίου υπαλλήλους (για το 2014), στέλνοντάς τους να προστεθούν στα σχεδόν 2 εκατομμύρια ανέργους του ιδιωτικού τομέα. Αυτά για αρχή, αφού η τρόικα ζητά 150.000 λιγότερους (μέσω συνταξιοδοτήσεων και απολύσεων) δημοσίου υπαλλήλους μέχρι το τέλος του 2015.

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τις δυνάμεις καταστολής — αστυνομία και εισαγγελείς — οι οποίοι δεν δίσταζαν να χτυπούν, να πνίγουν στα δακρυγόνα και να συλλαμβάνουν εκπαιδευτικούς, φύ-

λακες, καθαρίστριες και όποιον εργαζόμενο αντιστεκόταν. Από κοντά και οι κυβερνητικές παρατάξεις ΔΑΚΕ (ΝΔ) και ΠΑΣΚ (ΠΑΣΟΚ) καθώς και όλες οι διασπάσεις τους (τύπου Μπαλασόπουλου και λοιποί), οι οποίες όχι μόνο δεν είχαν προετοιμάσει τους εργαζόμενους για την επίθεση, αλλά δεν προκήρυ-

ξαν (π.χ. στους ΟΤΑ) ούτε μία μέρα απεργίας ή δεν στήριξαν καμία πρόταση για απεργία διαρκείας (ΟΛΜΕ-ΔΟΕ) και προσπαθούσαν με αξιοζήλευτη επιμονή να διαφθεύουν τις συνειδήσεις των «διαθεσίμων» και να τους πείσουν ότι δεν θα απολυθούν και ότι θα τους «τακτοποιήσουν» αυτοί, αν φυσικά σταματήσουν να αγωνίζονται. Δεν ήταν όμως μόνο αυτοί. Άξιος υποστηρικτής της κυβέρνησης υπήρξε και το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ), το οποίο όχι μόνο δεν βοήθησε στην οργάνωση του αγώνα των εκπαιδευτικών και των σχολικών φύλακων, αλλά τον εμπόδιζε και τον σαμποτάριζε κρυφά και φανερά. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ η ΑΔΕΔΥ είχε εξαγγείλει δύο 48ωρες απεργίες (13-14/3 και 19-20/3) και είχαν γίνει γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ, είχαν κολληθεί αφίσες, είχαν γίνει επισκέψεις-ενημερώσεις σε σχολεία και χώρους δουλειάς γι' αυτές τις απεργίες, το ΠΑΜΕ για μια ακόμη φορά έκανε το «θαύμα» του: χωρίς να προβάλλει καμιά αιτιολόγηση, πήρε την πρωτοβουλία και μαζί με ΠΑΣΚ, ΔΑΚΕ και Μπαλασόπουλο, αντί για την πρώτη 48ωρη, αποφάσισαν μία 24ωρη απεργία στις 12 Μάρτη!

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, οι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα — χωρίς να έχουν αγωνιστικές εμπειρίες και χωρίς οι

δυνάμεις που αναφέρονται στο κίνημα να τους βοηθήσουν ουσιαστικά — έδωσαν έναν μακρόχρονο και πολύμορφο αγώνα, χωρίς όμως να μπορέσουν να του δώσουν εκείνα τα χαρακτηριστικά (της αποφασιστικότητας για ολοκληρωτική σύγκρουση με την κυβέρνηση και της ενότητας με τους άλλους κλάδους) που θα οδηγούσαν στην τελική νίκη, δηλαδή στο να σταματήσουν τις απολύσεις, να επαναλειτούργησουν όλοι οι τομείς των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ και να επιστρέψουν στα σχολεία τους.

Μετά από τη δεκάωρη κατάληψη στο πολιτικό γραφείο του υπουργού Διοικητικής Μεταρρύθμισης Κυριάκου Μητσοτάκη, στις 20 Μάρτη, οι εκπαιδευτικοί σε διαθεσιμότητα και η ΟΛΜΕ συνάντησαν τον υπουργό της ρεμούλας (θυμίζουμε το σκάνδαλο της Siemens), της βίας και των απολύσεων. Με τρομακτική κυνικότητα δήλωσε ότι η κυβέρνηση αλλά και ο ίδιος θεωρούν επιβεβλημένες τις απολύσεις στο Δημόσιο και ότι δεν προτίθεται να βγάλει άλλη θέση για μετακίνηση εκπαιδευτικών. Στους 15.000 δημοσίου υπαλλήλους που θα απολυθούν θα περιλαμβάνονται και εκπαιδευτικοί, απλά ο κύριος αυτός δεν ξέρει ακόμα πόσοι θα είναι!!!

Έτσι γκρεμίστηκαν και οι τελευταίες αυταπάτες των εκπαιδευτικών, ότι ένα κίνημα μπορεί να σταματήσει τις απολύσεις χωρίς να ρίξει την κυβέρνηση. Μαζί με τους συναδέλφους που απολύθηκαν ή θα απολυθούν το επόμενο διάστημα (μετά την παράταση της διαθεσιμότητας, μέχρι να βγουν οι οριστικές λίστες μετατάξεων) θα πρέπει να θεωρούμε μετέωρους και τους συναδέλφους που «σώζονται». Η κυβέρνηση μάς έχει αποδείξει ότι δεν μπορούμε να τους θεωρούμε εξασφαλισμένους. Εκτός του ότι οι περισσότερες θέσεις είναι αρκετά επισφαλείς, δεν υπάρχει καμία χρονική δέσμευση για την τοποθέ-

τησή τους στις νέες θέσεις. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτές οι θέσεις δεν ήταν δώρο της κυβέρνησης αλλά δικές μας κατακτήσεις, καθώς και τις δηλώσεις του Μητσοτάκη ότι οι δημόσιες υπηρεσίες θα απορροφούν τόσους από τις λίστες μετατάξεως όσους θα χρειάζονται κάθε φορά. Η κυβέρνηση προσπαθεί να καθυστερήσει τα μέτρα που θέλει να εφαρμόσει, για να αποφύγει την πανωλεθρία στις εκλογές, άρα μετά τις 25 Μάη ο κίνδυνος απόλυσης είναι μεγάλος και για όσους είναι προς μετάταξη.

Ο αγώνας που δώσαμε αυτούς τους οκτώ μήνες ήταν μεγάλος. Αλλά δεν ήταν αρκετός. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε μια χούντα, μια συμμορία δολοφόνων, που σημαίνει ότι απαιτείται ανυποχώρητος αγώνας διαρκείας, καλά οργανωμένος, ενωτικός και πιο ριζοσπαστικός. Ως «Αντιπίθεση των Εκπαιδευτικών» δηλώνουμε ότι θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις, όπως κάναμε όλο το προηγούμενο διάστημα, για να συνεχιστεί ο αγώνας, με μεγαλύτερο πείσμα, αυταπάτη και μαχητικότητα, να προχωρήσουμε μέχρι να δικαιωθούμε. Καλούμε όλους τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους να συνειδητοποιήσουν την κρίσιμότητα της κατάστασης και να πορευτούν μαζί μας στον δρόμο του αγώνα. Η οργή μας να μετατραπεί σε αγωνιστικότητα και να τους τσακίσει. Ενωμένοι σαν γροθιά, με αυτοοργάνωση και αλληλεγγύη να τηρήσουμε την υπόσχεσή μας: ότι δεν θα λυγίσουμε αν οι συνάδελφοί μας δεν γυρίσουν πίσω.

Μέχρι τη νίκη, μέχρι να μην απολυθεί κανένας εργαζόμενος, μέχρι να διώξουμε κυβέρνηση και τρόικα, για να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε μια κοινωνία βασισμένη στις δικές μας ανάγκες.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Οι απεργίες των ΑΔΕΔΥ και ΟΛΜΕ

Την Τετάρτη 19 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε η πρώτη μέρα της 48ωρης πανελλαδικής απεργίας, που είχε εξαγγείλει η ΑΔΕΔΥ στο δημόσιο. Στη συγκέντρωση στην πλατεία Κλαυθμώνος και πορεία στη Βουλή συμμετείχαν πάνω από 4.000 εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα, ιδιαίτερα όσοι βρίσκονται σε διαθεσιμότητα (εκπαιδευτικοί, νοσηλευτές, σχολικοί φύλακες, δημοτικοί και δημόσιοι υπάλληλοι), για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στις μαζικές απολύσεις, διαθεσιμότητες, «αξιολογήσεις» και τα κλεισίματα οργανισμών. Πήραν μέρος με τα πανό τους: Συντονισμός Νοσοκομείων, Σύλλογοι Εργαζομένων Γεννηματά, Αγ. Κυριακού, Θριασίου, Αγ. Σάββα, Ευαγγελισμού, εργαζόμενοι ΨΝΑ, η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων ΙΚΑ, Σύνδεσμος Κοινωνικών Λειτουργών Ελλάδας, Ομοσπονδία Εργαζομένων ΥΠΠΟ, Σύλλογος Εργαζομένων ΥΠΕΚΑ, υπάλληλοι Περιφέρειας Αττικής, φοιτητικοί σύλλογοι Αθήνας, Ομοσπονδία Εργαζομένων ΟΑΕΔ, εργαζόμενοι Αποκέντρωσης Διοίκησης Αττικής, Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, Μηχανικοί Δημοσίου, Συνέλευση Μηχανικών, ΠΟΕ-ΟΤΑ, Σύλλογος Εργαζομένων Δήμου Βριλησίων, Σύλλογος Εργαζομένων Δήμου Μεταμόρφωσης, Απολυμένες Καθαρίστριες, Εργαζόμενοι ΕΡΤ-ΠΟΣ-ΠΕΡΤ, ΟΛΜΕ, Συντονιστική Επιτροπή Καθηγητών σε διαθεσιμότητα, Γ' και Β' ΕΛΜΕ Αθήνας, Α και Β' ΕΛΜΕ Έβρου, ΕΛΜΕ Ξάνθης, ΕΛΜΕ Πειραιά, Συντονισμός ενάντια στα κλεισίματα.

Τα ΜΑΤ είχαν κλείσει το δρόμο προς τη Βουλή με

διμοιρίες και κλούβες στη Βασ. Σοφίας. Η πορεία επέστρεψε στα Προπύλαια και από εκεί ένα μεγάλο κομμάτι εκπαιδευτικών πραγματοποίησε καθιστική διαμαρτυρία έξω από το υπουργείο Εργασίας.

Τη δεύτερη μέρα (Πέμπτη 20 Μαρτίου), οι εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν στην Κλαυθμώνος, με λίγο μικρότερη συμμετοχή (γύρω στις 3.000) αλλά περισσότερο παλμό και αποφασιστικότητα. Κατευθύνθηκαν αρχικά προς τη Βουλή και στη συνέχεια, με επικεφαλής την ΟΛΜΕ και τη «συντονιστική επιτροπή εκπαιδευτικών σε διαθεσιμότητα», κατέληξαν στο πολιτικό γραφείο του Κυρ. Μητσοτάκη στο Παγκράτι, με τις αστυνομικές δυνάμεις να προσπαθούν να τους σταματήσουν στους γύρω δρόμους. Περίπου 100 καθηγητές ανέβηκαν στο γραφείο και πραγματοποίησαν κατάληψη, ζητώντας να μιλήσουν με τον υπουργό. Ο Μητσοτάκης αρνήθηκε και αυτοί συνέχισαν την κατάληψη μέχρι αργά το βράδυ, όπου τελείωσε ύστερα από εκβιασμούς και απειλές της αστυνομίας ότι θα τους συλλάβουν.

Την Παρασκευή 21 Μαρτίου, η ΟΛΜΕ είχε εξαγγείλει 24ωρη απεργία λόγω της λήξης της «διαθεσιμότητας» στις 22 Μαρτίου, που σήμαινε ότι από την επόμενη μέρα θα υπήρχαν απολύσεις εκπαιδευτικών. Το πρωί, στη συγκέντρωση στην Κλαυθμώνος ήρθαν εκπαιδευτικοί απ' όλη την Ελλάδα και μαζί με τους καθηγητές απ' την Αθήνα συμμετείχαν στη συγκέντρωση γύρω στους 1.500. Η πορεία κατευθύνθηκε προς τη Βουλή και ύστερα κατέληξε στο υπουργείο Διοικητι-

κής Μεταρρύθμισης, όπου υπήρχαν κλούβες των ΜΑΤ που έκλειναν τον δρόμο. Με απόφαση της ΟΛΜΕ και του «Συντονιστικού», ο κόσμος έφυγε από το υπουργείο πήγε στο υπουργείο Παιδείας (που βρίσκεται πολύ μακριά, στο Μαρούσι), όπου στις 2 μ.μ. θα πήγαινε αντιπροσωπεία να μιλήσει στο υπουργείο για την «αξιολόγηση» των καθηγητών. Το απόγευμα ωστόσο γύρισαν στο υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης για ραντεβού που είχαν με τον Κυρ. Μητσοτάκη, που επανέλαβε στον πρόεδρο της ΟΛΜΕ ότι «δεν μπορεί να πάρει πίσω τις απολύσεις γιατί έχει δεσμευτεί στην Τρόικα».

Σίγουρα, αυτή η εικόνα των κινητοποιήσεων δεν είναι καλή και πάντως είναι αναντίστοιχη με την επίθεση που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στο δημόσιο (και γενικότερα). Υπάρχει μεγάλη ανάγκη για μια ανασύνταξη δυνάμεων, μια ανασυγκρότηση-ανασύλληψη του κινήματος, που θα πάει τα πράγματα μέχρι εκεί που χρειάζεται, σε μια σύγκρουση/αγώνα διαρκείας, που είναι έξω από τον ξέπνοο «σχεδιασμό» και τις δυνατότητες των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών ηγεσιών.

Φοιτητές

Δίδακτρα; Διαγραφές; Ούτε να το σκέφτεστε!

Αρχές Μάρτη άνοιξε και επισήμως από τον υπουργό Παιδείας ένα νέο μέτωπο επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, αυτό των διαγραφών των λεγόμενων «αιώνιων» φοιτητών, που σύμφωνα με την κυβέρνηση και την τρόικα «υποβαθμίζουν και δυσχεραίνουν με την παρουσία τους την ομαλή λειτουργία των ελληνικών πανεπιστημίων». Ανακοινώθηκε πως αν όχι τον Ιούνιο, σίγουρα το Σεπτέμβριο, 180.000 φοιτητές, που εισήχθησαν σε σχολές πριν το 2006, πρόκειται να διαγρα-

φούν από τα μητρώα των ιδρυμάτων, δηλαδή με συνολικές διαδικασίες να τους αφαιρεθεί το δικαίωμα στη δωρεάν και δημόσια εκπαίδευση.

Ο ΟΟΣΑ έσπευσε αμέσως να προτείνει ένα «ισοδύναμο» μέτρο: την επιβολή ποινής με τη μορφή διδάκτρων σε όσους φοιτητές καθυστερούν να τελειώσουν τις σπουδές τους. Άλλωστε, είχε προτείνει τα δίδακτρα πριν από δύο χρόνια και πρόσφατα τα επανέφερε με την «εργαλειοθήκη των μεταρρυθμίσεων». Μέτρα που αποδέχτηκε πλήρως η συγκυβέρνηση, με κάποια να βρίσκονται στο νομοσχέδιο που θα κατεβάσει προς ψήφιση (π.χ. για το γάλα, τα φάρμακα κ.α.) και κάποια άλλα που θα φέρει μετά τις εκλογές.

Τι σημαίνουν οι διαγραφές φοιτητών

Όλα τα «επιχειρήματα» της κυβέρνησης προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, βασίζονται πάνω σ' ένα χοντροκομμένο ψέμα. Στο ότι οι ανενεργοί φοιτητές αποτελούν εμπόδιο για την ομαλή λειτουργία των πανεπιστημίων. Καταρχάς, αυτό είναι ένα ψέμα που αποκρύπτει το βασικότερο πρόβλημα που βασανίζει σήμερα όλο το εκπαιδευτικό σύστημα, αυτό της πρωτοφανούς υποχρηματοδότησής του και των συνεπειών της: απολύσεις εργαζομένων (διοικητικών, εργολαβικών κ.α.), κλείσιμο δεκάδων σχολών και τμημάτων σ' όλη τη χώρα (ΑΕΙ και ΤΕΙ), ιδιωτικοποίη-

ση επιμέρους λειτουργιών (λέσχες, βιβλιοθήκες κ.λπ.) κ.α. Δεύτερον, αποκρύπτει σκόπιμα πως ένας φοιτητής που έχει ξεπεράσει το 6^ο έτος σπουδών του, δεν δικαιούται –βάσει του ισχύοντος νόμου– την παραμικρή παροχή: ούτε δωρεάν στέγαση, ούτε δωρεάν σίτιση, ούτε φοιτητικό πάσο, ούτε ακόμη δωρεάν συγγράμματα. Πράγμα που σημαίνει πως κάποιος που θεωρείται απ' το κράτος «αιώνιος» φοιτητής, δεν στοιχίζει ούτε μισό ευρώ(!), ούτε καν τις κόλλες αναφοράς για τις γραπτές εξετάσεις, μια που κι αυτές δεν τις παρέχει η σχολή αλλά τις αγοράζει ο ίδιος!

Επομένως, είναι προφανές ότι η κυβέρνηση προσπαθεί ν' αποκρύψει την πραγματική αιτία της κρίσης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (που είναι η οικονομική κρίση και οι επιπτώσεις της, καθώς και το πετσόκομμα των δαπανών) και επιπλέον να ενοχοποιήσει τους ίδιους τους φοιτητές γι' αυτή την κατάσταση, επειδή είναι υποτίθεται «τεμπέληδες», «αδιάφοροι» κ.ο.κ.

Ταυτόχρονα, ο κύριος στόχος της κυβέρνησης δεν είναι άλλος από το άνοιγμα του δρόμου για περαιτέρω διαγραφές, για ακραία μείωση του χρόνου που δικαιούται κάποιος για να σπουδάξει, εντατικοποίηση των σπουδών, που εκτός των άλλων θα αδρανοποιεί πολιτικά και αγωνιστικά την μεγάλη μάζα των φοιτητών (καθώς λόγω της προσπάθειας που θα καταβάλουν για το πτυχίο, δεν θα μπορούν ν' αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους).

Έτσι θα ανοίξει ο δρόμος και για την **επιβολή διδάκτρων**, αρχικά στους «αιώνιους» –κάτι δηλαδή σαν ποινή για τα έξτρα χρόνια σπουδών, όπως πρότεινε και ο ΟΟΣΑ στον Αρβανιτόπουλο–, και εν συνέχεια σε όλους ανεξαιρέτως, από τα πρώτα έτη μέχρι και τα τελευταία. Και σ' αυτή την περίπτωση μπορούμε να είμαστε σίγουροι πως και στο 50^ο έτος σπουδών να φτάσει κάποιος, δεν θα τίθεται καν θέμα διαγραφής του απ' τη στιγμή που θα είναι τακτικός στις οφειλές του προς το πανεπιστήμιο! Αυτό είναι το σχέδιό τους για τα πανεπιστήμια – και δεν αφορά μόνο αυτούς που έχουν ξεπεράσει το 8^ο έτος σπουδών τους, αλλά αντιθέτως όλους τους φοιτητές.

Και στην προσπάθειά τους να «σχολειοποιήσουν» τα πανεπιστήμια, να εντατικοποιήσουν τις σπουδές, να πειθαρχήσουν και να καταστείλουν τη νεολαία και τους αγώνες της, να είμαστε σίγουροι πως δεν πρόκειται να έχουν κανέναν ενδοιασμό π.χ. το ισχύον ν+2 (ανώτατο όριο φοίτησης στα +2 χρόνια απ' αυτό που προβλέπει το πρόγραμμα των σχολών) να το κάνουν ν, ακόμη και ν-2! Για ν' αδειάσουν τα πανεπιστήμια από φοιτητές, να βυθίσουν τη νεολαία συνολικά σ' έναν βούρκο αμορφωσιάς και άγνοιας, σε μια χωματερή ανεργίας και ταπείνωσης, πετώντας τη μαζικά έξω απ' την εκπαίδευση, χωρίς δικαιώματα, χωρίς ζωή. Μόνο και μόνο για να ταΐσουν όσο περισσότερο μπορούν τις χρεοκοπημένες ελληνικές τράπεζες και γενικότερα το σάπιο σύστημά τους.

Η απάντησή μας

Μπροστά σ' αυτή την επίθεση, αλλά και στο σύνολο των επιθέσεων που ξεδιπλώνονται μέρα την ημέρα, το φοιτητικό κίνημα πρέπει ν' αντιτάξει ένα σχέδιο αγώνων. Ένα σχέδιο αγώνα με το οποίο –εκτός από το προφανές, ότι δηλαδή δεν πρέπει να αφήσουμε ούτε ένας φοιτητής να διαγραφεί, και ούτε ένα ευρώ να μην δοθεί ποτέ ως δίδακτρα– μέσα από συνελύσεις, πρωτοβουλίες, επιτροπές αγώνα θα αποκρούσουμε συνολικότερα την επίθεση στην εκπαίδευση, θα απαγορεύσουμε στην πράξη τις απολύσεις εργαζομένων στα πανεπιστήμια, θα σταματήσουμε το ξεπούλημα της περιουσίας τους και τις ιδιωτικοποιήσεις. Και –ίσως το σημαντικότερο– θα πυροδοτήσουμε ευρύτερους αγώνες όλης της κοινωνίας και της εργατικής τάξης, ώστε να ξεφορτωθούμε επιτέλους αυτή την βάρβαρη χουντική συγκυβέρνηση και την τρόικα, που πέρα από καταστροφές και λεηλασίες δεν έχουν να προσφέρει τίποτ' άλλο στην ελληνική κοινωνία.

Κ. (Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη)

Έξω η αστυνομία απ' τα σχολεία και τις σχολές μας!

Εχουν περάσει πάνω από δυο χρόνια από την απόφαση της τότε υπουργού παιδείας Διαμαντοπούλου να καταργήσει το πανεπιστημιακό άσυλο (νόμος-πλαίσιο, Αύγουστος 2011) και έκτοτε έχουμε συνεχείς εισβολές στους πανεπιστημιακούς χώρους απ' την αστυνομία, με διάφορες δικαιολογίες και κάνοντας επίδειξη δύναμης.

«Μεγάλο θέμα» για την κυβέρνηση και την αστυνομία αποτελούν οι... μικροπωλητές, που έχουν στήσει πάγκους στην οδό Πατησίων έξω από την ΑΣΟ-ΕΕ. Για την κυβέρνηση και τον κρατικό μηχανισμό, αυτοί οι άνθρωποι θεωρούνται «λαθραίοι» και όπως είπε πρόσφατα ο αρχηγός της αστυνομίας: **«πρέπει να τους κάνουμε τον βίο άβιωτο»**. Η αστυνομία, πιστή σ' αυτές τις οδηγίες, πραγματοποιεί με κάθε ευκαιρία επιχειρήσεις-σκούπα.

Η πιο πρόσφατη έγινε στις 12 Μαρτίου, όταν ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν τον χώρο και επιτέθηκαν στους μικροπωλητές, που βρήκαν προστασία στο χώρο της ΑΣΟΕΕ. Μέσα σε λίγα λεπτά, η ΑΣΟΕ έγινε πεδίο σύγκρουσης μεταξύ των αστυνομικών και αλληλέγγυων φοιτητών, που δεν συμμερίζονται την άποψη ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι «σκουπιάδα». Η στάση της αστυνομίας, για άλλη μια φορά, παραπάνω από προκλητική: ο επικεφαλής των αστυνομικών δυνάμεων σε ερώτηση συνδικαλιστή φοιτητή για τον λόγο της παρουσίας της αστυνομίας στο χώρο, απάντησε με χυδαίες βρισιές! Η ένταση κορυφώθηκε όταν η αστυνομία άρχισε να πετάει δακρυγόνα και κρότου λάμψης στους φοιτητές, που είχαν μαζευτεί στο προαύλιο του πανεπιστημίου και διαδήλωναν με συνθήματα ενάντια στην αστυνομία και υπέρ της νομιμοποίησης των μεταναστών.

Δεν είναι οι μετανάστες μικροπωλητές αλλά τα ΜΑΤ και η πολιτική της χουντικής συγκυβέρνησης που απειλούν τη σωματική ακεραιότητα των φοιτητών και την εύρυθμη λειτουργία των πανεπιστημίων. Πράγματι, μετά τα επεισόδια, η σύγκλητος έκλεισε την ΑΣΟΕ. Φυσικά, όχι για να διαμαρτυρηθεί ενάντια στην αστυνομία, απλά επειδή μάθημα με μυρωδιά δακρυγόνου δεν γίνεται. Στην ανακοίνωσή της, η πρυτανεία στρέφεται ουσιαστικά κατά των φοιτητών και των μεταναστών μικροπωλητών, αφού δηλώνει ότι «τα επεισόδια που γίνονται με την αστυνομία διαταράσσουν σοβαρά τη λειτουργία του πανεπιστημίου», δηλώνει ότι «αυτοί που κάνουν το παραεμπό-

ριο είναι που προκαλούν την αστυνομία», ενώ χαρακτηρίζει τους αλληλέγγυους φοιτητές ως «υποστηρικτές του παραεμπορίου».

Κι αν η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου ήταν εδώ και πολλά χρόνια γνωστός στόχος των κυβερνήσεων, φέτος παρατηρούμε μεγάλη ζέση της κυβέρνησης να επιβάλλει το δόγμα «νόμος και τάξη» και στα σχολεία.

Μετά από την πρωτοφανή, χουντικού τύπου οδηγία της ΓΑΔΑ προς τα αστυνομικά τμήματα να δρομολογήσουν στενές επαφές με τους διευθυντές όλων των σχολείων και την ανάκριση μαθητών στο Κερατσίνι, τα περιστατικά με την εμπλοκή της αστυνομίας στα σχολεία συνεχίζονται. Με αφορμή την εφαρμογή του... αντικαπιτιστικού νόμου(!), αστυνομικοί εισέβαλλαν σε Λύκειο της Καβάλας, όπου έπιασαν «επ' αυτοφώρω» στις τουαλέτες(!) μαθητές να καπνίζουν. Η «επίσκεψη» έγινε εντελώς αιφνιδιαστικά, χωρίς να ειδοποιηθούν ούτε καν ο σύλλογος διδασκόντων και ο διευθυντής.

Παράλληλα, μέσα στον Απρίλιο δικάζονται πρώην μαθητές που συμμετείχαν στις καταλήψεις του 2012, στο Λουτράκι και στην Ν. Ιωνία Βόλου. Είναι μάλιστα από τις λίγες φορές που δεν χρησιμοποιείται το πρόγραμμα των καταστροφών στα σχολεία, αλλά δικάζονται για την ίδια την πράξη της κατάληψης. Να υπενθυμίσουμε ότι οι μαθητικές καταλήψεις του 2012 ήταν από τις μαζικότερες των τελευταίων ετών και αφορμή για την έναρξή τους ήταν ότι οι μαθητές ξεκίνησαν τη σχολική χρονιά με DVD αντί για βιβλία.

Αν προσθέσουμε και την καταστολή που έχουν δεχτεί επανειλημμένα φέτος οι καθηγητές που βρίσκονται υπό διαθεσιμότητα και απόλυση, καταλαβαίνει κανείς τι επιδιώκουν κυβέρνηση και τρόικα στην εκπαίδευση, να φτάσουν μέχρι την οριστική διάλυσή της. Γι' αυτό, **ο «χωροφύλακας», το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης σε σχολεία και πανεπιστήμια θα είναι μόνιμο και όλο και πιο έντονο στις επιδιώξεις τους**. Μαθητές και φοιτητές έχουμε καθήκον να απαντήσουμε με τον πιο αποφασιστικό τρόπο σ' αυτή τη νέα δικτατορία, να υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο τα δημοκρατικά μας δικαιώματα και ελευθερίες, για να μπορέσουμε να ανατρέψουμε και όλη την υπόλοιπη επίθεση στην εκπαίδευση, τις ζωές, το μέλλον μας.

■ Χρυσάνθος

Αποσύνθεση στη Χρυσή Αυγή

Εικόνα διάλυσης εμφανίζει η Χρυσή Αυγή μετά την ανεξαρτητοποίηση του βουλευτή Αλεξόπουλου, τη διαγραφή του βουλευτή Μπούκουρα, την άρση ασυλίας (ή την εξέλιξη της διαδικασίας) και των υπολοίπων βουλευτών της, μετά και τη δημοσιοποίηση του ογκώδους πορίσματος των εφετών ανακριτριών Κλάπα-Δημητροπούλου. Ιδιαίτερα οι δύο αποχωρήσεις σημαδεύτηκαν και από βαρείς χαρακτηρισμούς του τύπου «Ιούδας» και «προδότης» από την πλευρά της ΧΑ, και μάλλον πρέπει ν' αποτελούν μόνο την κορυφή του παγόβουνου. Όλα δείχνουν πάντως ότι οι σχέσεις στο εσωτερικό της φασιστικής συμμορίας έχουν διαταραχθεί σημαντικά και ίσως αναμένονται κι άλλες αποχωρήσεις στο μέλλον.

Η εξέλιξη αυτή προφανώς συνδέεται με την εντεινόμενη δικαστική δίωξη και την ασκούμενη πολιτική πίεση που δέχεται η ΧΑ, την οποία δεν καταφέρνει να αντιμετωπίσει με ιδιαίτερη επιτυχία. Οι δύο βουλευτές, με δηλώσεις τους, θέλησαν να κρατήσουν αποστάσεις από τη ΧΑ, πιθανώς για ν' αποφύγουν περαιτέρω δικαστικές περιπέτειες. Ωστόσο, το ότι τώρα παριστάνουν τις «μωρές παρθένες», κάνοντας ότι δεν ήξεραν, δεν τους αθώνει σε τίποτα. Μπούκουρας και Αλεξόπουλος ήταν προβεβλημένα στελέχη της ΧΑ, με προεξέχοντα πολιτικό ρόλο και συμμετοχή σε διάφορες ενέργειές της.

Αναμφισβήτητα αυτή η πίεση από τη συγκυβέρνηση πάνω στη ΧΑ μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, συνέπεια βεβαίως και της αντίδρασης του κινήματος, δεν θα είχε το ίδιο αποτέλεσμα αν η στάση της ηγετικής (κυρίως)

ομάδας, εντός και εκτός φυλακών, ήταν πιο συνεπής (ο όρος «αξιοπρεπής» προφανώς δεν ταιριάζει σε νεοναζί υμνητές των θαλάμων αερίων και του Χίτλερ). Γιατί δεν μπορεί κανείς να μη θυμηθεί το «θάρρος» των χρυσαυγιτών, όταν βρέθηκαν διωκόμενοι. Αυτοί οι «φουσκωμένοι» από ατιμωρησία, ασυλία και σε αρκετές περιπτώσεις υποστήριξη απ' τους κρατικούς μηχανισμούς νταήδες, άρχισαν ν' αποκηρύσσουν με ευκολία τις ιδέες τους, με πρώτο και καλύτερο τον ίδιο τον αρχηγό Μιχαλολιάκο, που «κατάδικασε τη βία και δεν αποδέχτηκε τον εθνικοσοσιαλισμό», τον Παππά που «κατάδικασε το ναζισμό», τον Αλεξόπουλο που «κατάδικασε τις δράσεις της ΧΑ», τον Μπούκουρα που «διαφώνουσε με πολλές δράσεις και δεν ήταν ποτέ μέλος της ΧΑ» κ.α.

Προφανώς, η ικανότητα μετάλλαξης και καμουφλαρίσματος είναι χαρακτηριστικό σχεδόν όλων ναζιστικών/φασιστικών οργανώσεων ανάλογα με την περίπτωση και το ακροατήριο, ωστόσο το «βάνουσο» προφίλ της ΧΑ, από το οποίο αντλούσε σημαντικά εκλογικά ποσοστά και οργανωτικά οφέλη, έχει πληγεί κατά πολύ. Ταυτόχρονα, έχει παγιωθεί η σύνδεση της εγκληματικής δράσης της με την πολιτική.

Όμως, είναι προφανές ότι η δικαστική έρευνα και η ρητορεία, κυρίως απ' την πλευρά της συγκυβέρνησης και των μέσων μαζικής εξαπάτησης, περιορίζουν τη συζήτηση στο ζήτημα «βία, εγκληματική οργάνωση, ποινικό μέρος», χωρίς να το συνδέουν με τις πολιτική και τις ιδέες. Γιατί να το κάνουν άλλωστε; Η επί της ουσίας ακροδεξιά ατζέντα και πολιτική δεν είναι κάτι που χαρακτηρίζει μόνο τη ΧΑ, αλλά πρωτί-

στως την ίδια τη συγκυβέρνηση και μεγάλο μέρος του αστικού πολιτικού προσωπικού. Στην πραγματικότητα, φασιστική οργάνωση και ιδέες σημαίνει εγκληματική δράση, όχι τόσο επειδή αυτό αποκαλύπτεται δικαστικά, αλλά επειδή αυτό συνεπάγεται η συγκεκριμένη ιδεολογία.

Είμαστε όμως πολύ μακριά από την εξαφάνιση των ιδεών αλλά και της πολιτικής έκφρασης των φασιστών, για λόγους που έχουμε αναφέρει ξανά. Η οικονομική και πολιτική κρίση, ο εκφασισμός της πολιτικής ζωής, η κατάπτωση των ηθικών, πολιτικών και ανθρωπινων αξιών, τα «μνημονιακά» δόγματα (στην ουσία τους φασιστικά), οι αδυναμίες του εργατικού κινήματος κ.λπ., θα συνεχίσουν να τροφοδοτούν τέτοιες ιδέες και μορφώματα, με «εθνικό», «πατριωτικό» ή ακροδεξιό κοστούμι.

Ο ρόλος των φασιστικών συμμοριών στην υπηρεσία του συστήματος, για το τσάκισμα του εργατικού κινήματος και των οργανώσεών του, είναι ένας ακόμα παράγοντας που τους κρατάει στη ζωή. Το παράδειγμα της Ουκρανίας, όπου με εντολή των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ και Ε.Ε. έκαναν τη «βρώμικη δουλειά», δεν είναι μια εξέλιξη που θα πρέπει να περάσει αδιάφορα. Τα όπλα, οι εκτελέσεις, η «τιμωρία των πολιτικών», η «αποσταθεροποίηση στους δρόμους», η στρατιω-

τική οργάνωση, χαρακτηρίζουν και τις εγχώριες φασιστικές συμμορίες και πιο συγκεκριμένα τη ΧΑ. Άλλο αν μια τέτοια πορεία, σ' αυτή τη φάση, δεν ήταν για τα «μέτρα» της ΧΑ ή επιθυμητό απ' το επίσημο αστικό πολιτικό σύστημα.

Το αν θα επιβιώσει η ΧΑ παραμένει ένα ερωτηματικό, αν και δημοσκοπικά διατηρεί σημαντικά ποσοστά. Το βάρος για το ξεριζωμά της πέφτει στο αντιφασιστικό κίνημα, στο εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του, που πρέπει ν' αποφύγουν την παγίδα του «συνταγματικού τόξου» και της υποτίμησης του «επίσημου» κράτους έκτακτης ανάγκης. Η ανεξάρτητη, μαζική δράση των ίδιων των εργαζομένων, της νεολαίας και του κινήματος θα ανακόψουν τους χρυσαυγίτες αλλά και τον θανάσιμο κίνδυνο των μνημονιακών φασιστών. Από την άλλη, δεν χρειάζεται καμία αμνηχανία απέναντι στη δίωξη ή και φυλάκιση των φασιστών – αλλά ν' απαιτήσουμε αυτές οι διώξεις να φτάσουν ως το κόκκαλο, ως το τσάκισμα των χρυσαυγιτών. Αρκεί ταυτόχρονα να μην υπάρχει καμία αυταπάτη ότι η κυβέρνηση και ο Σαμαράς, οι «νόμοι» και οι «θεσμοί» θα «καθαρίσουν», ενώ το κίνημα απλά θα «καταγγέλλει» και θα «απομονώνει πολιτικά» τους φασίστες.

■ Χρήστος Ζάκας

Νέο έγκλημα κατά των μεταναστών στο Αιγαίο

ενός άντρα και ενός κοριτσιού, ενώ άλλοι 50 μετανάστες έχουν εντοπιστεί νεκροί το τελευταίο διάστημα στην περιοχή (23 στην περιοχή Συκαμιά και 27 κοντά στην Άντισσα).

Σε υγρό τάφο έχει μετατραπεί το Αιγαίο και όχι μόνο! Πόσοι μετανάστες ακόμα θα πρέπει να δολοφονηθούν με τέτοιο τρόπο για να γίνει σαφές ότι πρέπει να βρεθεί άμεσα μια ριζοσπαστική λύση στο μεταναστευτικό; Για πόσο ακόμα τα επιτελεία της κυβέρνησης και οι υπουργοί θα υποκρίνονται και θα καλύπτουν τις βρωμιές τους, όπως ο Μ. Βαρβιτσιώτης, που έσπευσε να καλύψει το Λιμενικό Σώμα και να επιρρίψει ευθύνες στους «λαθρομετανάστες» στην υπόθεση του Φαρμακονησίου;

Οι φασιστικού τύπου λύσεις που εφαρμόζει η χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου είναι να μετατρέπει τα νοσοκομεία σε στρατόπεδα συγκέντρωσης (βλ. νοσοκομείο Λοιμωδών /Αγία Βαρβάρα), στοιβάζοντας εκεί πλήθος μεταναστών επ' αόριστον και χωρίς κανείς να τους εξασφαλίζει ούτε τα στοιχειώδη, όπως συμβαίνει ήδη στην Αμυγδαλέζα.

Επίσης, φρόντισαν να «ανασυγκρο-

τήσουν» την ΕΛΑΣ προσθέτοντας τμήμα Αλλοδαπών και Προστασίας Συνόρων, ενισχύοντας τη θεωρία των «λαθρομεταναστών-πρακτόρων», ακολουθώντας πιστά τη στρατηγική της έντασης, του εκφοβισμού και της τρομοκρατίας.

Στόχος, όμως, δεν είναι οι μετανάστες μόνο, αλλά η νεολαία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, που ήδη έχουν υποστεί σοβαρά πλήγματα απ' τα απανωτά μνημόνια, τα χαράτσια, τους φόρους, την ανεργία, την ισοπέδωση της υγείας και της παιδείας, τους νόμους που καταπατούν κάθε κοινωνικό και ανθρώπινο δικαίωμα!

Αντιφασιστικά συλλαλητήρια

Με τη συμμετοχή πλήθους κόσμου πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 22 Μαρτίου αντιφασιστικό συλλαλητήριο στο κέντρο της Αθήνας, με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Δράσης κατά του Φασισμού και του Ρατσισμού.

Από νωρίς το μεσημέρι, χιλιάδες πολίτες, μετανάστες, μέλη συνδικάτων, αριστερών, αντιρατσιστικών και αντιφασιστικών οργανώσεων συγκεντρώθηκαν στην Ομόνοια, από όπου αργό-

τερα ξεκίνησαν πορεία με κατεύθυνση το Σύνταγμα,

όπου ακολούθησε συναυλία. Γύρω από την πλατεία Συντάγματος παρατάχθηκαν αστυνομικές δυνάμεις.

Ανάλογες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν σε Θεσσαλονίκη και Χανιά, καθώς και σε Παρίσι, Λονδίνο, Γλασκώβη και άλλες ευρωπαϊκές πόλεις. Στη Θεσσαλονίκη, εκατοντάδες πραγματοποιήσαν συγκέντρωση στην πλατεία της Αρχαίας Αγοράς και πορεία. Με κεντρικό σύνθημα «Τσάκιστε τώρα τους νεοναζί – ετούτη η κυβέρνηση να ανατραπεί», η διαδήλωση κατέληξε στις εγκαταστάσεις της πρώην ΕΤ3 στη Λεωφόρο Στρατού, όπου πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη συναυλία.

Η Παγκόσμια Ημέρα για την Κατάργηση των Ρατσιστικών Διακρίσεων είναι αφιερωμένη στα 69 θύματα της σφαγής στην πόλη Σαρπβίλ της Νότιας Αφρικής, όπου στις 21 Μαρτίου 1960 αστυνομικοί του καθεστώτος του Απαρτχάιντ άνοιξαν πυρ κατά άοπλων διαδηλωτών, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τους νόμους που περιόριζαν την κίνηση των μαύρων στις περιοχές όπου κατοικούσαν λευκοί.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. στις Ευρωεκλογές

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας συμμετέχει αυτόνομα, με δικό της ψηφοδέλτιο, στις προσεχείς ευρωεκλογές.

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας συμμετέχει αυτόνομα, με δικό της ψηφοδέλτιο, στις προσεχείς ευρωεκλογές:

– Για να καταγγείλει και ν' αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που οδήγησαν την οικονομία στη χρεοκοπία, επέβαλαν τα Μνημόνια, τη χούντα Συγκυβέρνησης-Τρόικας, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

– Για ν' αναδείξει την ανάγκη να συγκρουστούμε με τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και της Ε.Ε., που σημαίνουν φτώχεια, ανεργία, νέα δάνεια και χρέη, απώλεια λαϊκής και εθνικής κυριαρχίας, κατάργηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων, πραξικοπήματα που φέρνουν πιο κοντά τον κίνδυνο νέων «ψυχροπολεμικών» συγκρούσεων (Ουκρανία).

– Για να καταδείξει και ν' αγωνιστεί ενάντια στο τερατώδες κράτος έκτακτης ανάγκης που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση και το σάπιο πολιτικό σύστημα για να παραινούν στην εξουσία.

– Για ν' αναδείξει τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας. Να προβάλλει μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της άθλιας συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και ΔΝΤ-Ε.Ε.

– Για να καταδείξει ότι όσο παραμένουν αυτές οι δυνάμεις στην εξουσία, ο κατήφορος δεν έχει τέλος. Στόχος τους είναι η μετατροπή των μισθών και συντάξεων σε φιλοδώρημα των 200-300 ευρώ, η πλήρης διάλυση των εργασιακών δικαιωμάτων: κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, του δώρου, των σταθερών σχέσεων εργασίας, της κοινωνικής ασφάλισης κ.λπ. Η δημόσια υγεία και παιδεία θα είναι «προνόμιο» μόνο για όσους έχουν να πληρώσουν. Το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας (υπηρεσίες, οργανισμοί, οικόπεδα, νησιά, δάση κ.λπ.), τα «ληγμένα» τρόφιμα, το νοθευμένο λάδι, το «φρέσκο» γάλα 15 ημερών... είναι μερικές από τις πολυδιαφημισμένες «μεταρρυθμίσεις» τους, πραγματικά εγκλήματα για τη ζωή και το μέλλον της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Οι όποιες καταθέσεις και τα σπίτια των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων γίνονται λεία για τη «σωτηρία» των τραπεζών.

– Για να καταγγείλει το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, ΑΥΤΟΥΣ που με τις πολιτικές τους έχουν δημιουργήσει πάνω από 1,5 εκ. άνεργους και άλλους τόσους υποαπασχολούμενους, 3,5 εκ. συνανθρώπων μας που ζουν κάτω απ' το όριο της φτώχειας, χιλιάδες που συνωστίζονται καθημερινά για ένα «γεύμα» στα συσσίτια ή ψάχνουν στους κάδους των απορριμμάτων, που δεν έχουν θέρμανση και ρεύμα... ΑΥΤΟΥΣ που στήνουν στρατόπεδα συγκέντρωσης και πογκρόμ, σήμερα για τους μετανάστες και πολύ σύντομα για όλους όσους αντιδρούν στη βαρβαρότητα του συστήματός τους.

– Για να καταγγείλει όσους (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΔΗΜΑΡ) κυβέρνησαν χωρίς καμία πολιτική ή δημοκρατική νομιμοποίηση, με διαρκή πολιτικά πραξικοπήματα, καταργώντας κάθε εθνική και λαϊκή κυριαρχία. Που μαζί με την Τρόικα και την κλίκα της Μέρκελ έχουν επιβάλλει ένα καθεστώς νεοαποικιακού τύπου, όπως και αλλού στην Ευρώπη, για να σώσουν τις τράπεζες και το σύστημά τους.

– Για να δείξει ότι η ρίζα του προβλήματος είναι η κρίση του ίδιου του καπιταλισμού, η λογική και το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης, του κέρδους, της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, του ανταγωνισμού. Και όχι όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι αστοί πολιτικοί και τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης ότι φταίει οι «σπατάλες» των εργαζομένων, οι

«συντεχνίες» και το δημόσιο, η «καθυστέρηση των μεταρρυθμίσεων»!

– Για ν' αναδείξει το πολιτικό πρόβλημα. Η σαπίλα που μας κυβερνά δεν αντιμετωπίζεται με ασπιρίνες, δηλαδή απλά με εκλογές, «ανανέωση», «εξυγίανση», «δημοκρατική λειτουργία του κοινοβουλίου». Χρειάζονται μεγάλοι αγώνες, συγκρούσεις και ένα επαναστατικό πρόγραμμα για να απαλλαγούμε απ' όλους αυτούς που έχουν κάτσει στο σβέρκο μας. Η κυβερνητική χούντα Σαμαρά-Βενιζέλου είναι αδύναμη, αλλά ταυτόχρονα κτηνώδης, επικίνδυνη και υποστηρίζεται απ' τους ιμπεριαλιστές. Για να απαλλαγούμε απ' το σάπιο πολιτικό σύστημα και τα νέα αναχώματά του, για να διαγράψουμε το χρέος, να καταργήσουμε τα μνημόνια και τις δανειακές συμβάσεις, να βάλουμε την οικονομία να λειτουργεί κάτω από εργατικό έλεγχο ώστε οι άνθρωποι να ζουν με αξιοπρέπεια και όχι να πεθαίνουν της πείνας, χρειάζεται ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Όλα αυτά απαιτούν μια αλλαγή στη δομή της εξουσίας, μια **Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, στηριγμένη στην κινητοποίηση και μόνιμη οργάνωση στους χώρους εργασίας, στην πάλη για την επιβολή των συμφερόντων της πλειοψηφίας.

Η μοναδική διέξοδος στην καπιταλιστική βαρβαρότητα βρίσκεται έξω απ' την οικονομία της αγοράς και γενικά το αστικό και καπιταλιστικό σύστημα, έξω απ' την καπιταλιστική Ε.Ε. και το Ευρώ. Στην εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας στη χώρα μας, τη συντριβή της ρατσιστικής και ιμπεριαλιστικής Ε.Ε. και τη δημιουργία μιας Ευρώπης δημοκρατικής, ριζοσπαστικής, σοσιαλιστικής. Ένας Σοσιαλισμός θεμελιωμένος σε κινηματικούς και κοινωνικούς θεσμούς, σε όργανα εργατικού/λαϊκού ελέγχου και συμμετοχής, άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά, ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ (ποσοτικά και ποιοτικά) αυτά και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών. Μια κοινωνία με τα μέσα παραγωγής κοινωνική ιδιοκτησία, με προτεραιότητα τις ανάγκες των πολλών, όχι της μειοψηφίας του πλούτου και του κέρδους.

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις ευρωεκλογές μιλώντας ειλικρινά, όπως πάντα. Δεν κάνει συμβόλαιο με τη νίκη, αλλά με τον αγώνα. Το πρόγραμμα, η πολιτική, η τακτική και πρακτική της ΟΚΔΕ είναι ένα τέτοιο συμβόλαιο, που έχει μέσα του όλες τις προϋποθέσεις για τη νίκη. Δεν θέλουμε να ξεγελάσουμε κανέναν, ούτε να σκορπίσουμε αυταπάτες δεξιά και αριστερά. Η κατάλυση όλων

των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων ενός αιώνα, που πραγματοποιεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο ελληνικός καπιταλισμός τα τελευταία 3-4 χρόνια, μπορεί ν' ανατραπεί μόνο με μεγάλους αγώνες, εξεγέρσεις, κοινωνικές και προλεταριακές επαναστάσεις. Πιστεύουμε ότι έχουμε, σε γενικές γραμμές, μια σαφή αντίληψη αυτής της κατάστασης – και θα προσπαθήσουμε να τη διαδώσουμε με την καθοδό μας στις ευρωεκλογές. Και ακόμη, όσο είναι δυνατόν, να προετοιμάσουμε τους αγωνιστές του κινήματος, τους εργαζόμενους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα γι' αυτή τη γιγάντια σύγκρουση, την εξαιρετικά αποφασιστική για το μέλλον της ανθρωπότητας.

– Έτσι, η ΟΚΔΕ συμμετέχει στις ευρωεκλογές και ως μια συνέχεια των παρεμβάσεων της στους αγώνες και μια ανάδειξή τους. Μια συμβολή στην οργάνωση της αντίστασης και αντεπίθεσης των εργαζομένων μαζί, αξιοποιώντας τις πρόσφατες εμπειρίες: εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος απ' τις αρχές του 2010 (5^η Μάη, κίνημα αγανακτισμένων, «Ιουλιανά», 12 Φλεβάρη 2012, αγώνες ενάντια στις διαθεσιμότητες και απολύσεις, φοιτητικό και εκπαιδευτικό κίνημα κ.λπ.). Για ν' αναδείξει ένα σχέδιο ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος.

– Τέλος, θέλουμε να δείξουμε την αναγκαιότητα μιας νέας επαναστατικής δύναμης, που είναι η βασική προϋπόθεση για μια νικηφόρα σύγκρουση με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος του.

Η ΟΚΔΕ έχει μια πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική, αντικαπιταλιστική. Είναι απόλυτα αντίθετη και εχθρική στα αστικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ), τη θλιβερή ΔΗΜΑΡ, τους δεξιούς λαϊκιστές των ΑΝΕΛ και τα νέα δεκανίκια (ΕΛΙΑ, ΠΟΤΑΜΙ, κίνηση 58 κ.λπ.), στους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς, των μνημονιακών πολιτικών. Αλλά και απόλυτα εχθρική στην άλλη όψη του δοσιλογισμού και μνημονιακού φασισμού, στη Χρυσή Αυγή.

Είμαστε επίσης αντίθετοι στους ρεφορμιστές (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κ.λπ.), που η πολιτική τους είναι αποσπασματική, μερική, διασπαστική και σπέρνει αυταπάτες, κατά κανόνα υποτιμώντας ή αδιαφορώντας για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Με μια «καλύτερη» διαχείριση μέσα στο Ευρώ (ΣΥΡΙΖΑ) ή μια σεχταριστική πολιτική (ΚΚΕ), δεν πρόκειται να πετύχουμε τίποτα.

Στο ευρωψηφοδέλτιο της ΟΚΔΕ συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και απλοί εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στις απεργίες και τους αγώνες, άνεργοι εργάτες που δραστηριοποιούνται σε επιτροπές γειτονιών ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις, αγωνιστές που δραστηριοποιούνται για την υπεράσπιση των μεταναστών και ενάντια στο ρατσισμό/φασισμό, φοιτητές ενεργοί στο φοιτητικό κίνημα. Έτσι, συμβολίζουμε και αναδεικνύουμε και εκείνους τους αγώνες, εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες κ.λπ.) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

**Στηρίξτε – Ψηφίστε
Ο.Κ.Δ.Ε.**

Η παρέμβαση της Δημοτικής Κίνησης «ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ»

στους Δήμους Γαλατσίου (Αθήνα) και Αμπελοκήπων-Μενεμένης (Θεσσαλονίκη)

Η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση» –που υποστηρίζεται από την ΟΚΔΕ (Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας)– κατεβαίνει στις εκλογές στο Δήμο Γαλατσίου στην Αθήνα και στο Δήμο Αμπελοκήπων-Μενεμένης στη Θεσσαλονίκη. Συμμετέχει στις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές της 18ης Μαΐου:

– Για να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις που **οδήγησαν** τη οικονομία στη χρεοκοπία και τώρα υποστηρίζουν το «Μνημόνιο», τη χούντα Συγκυβέρνησης-Τρόικας που μας κυβερνά, τη σήψη και διαφθορά του πολιτικού συστήματος.

– Για να **αναδείξει** τα ουσιαστικά προβλήματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας: την ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση – τη διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης – τη φορολογική αφαίμαξη – την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών – τη λεηλασία της δημόσιας περιουσίας – τους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις τις κινητής και ακίνητης περιουσίας του εργαζόμενου λαού κ.λπ. Να **προειδοποιήσει** για τα απίστευτα της σκληρότητας μέτρα που έρχονται (3^ο Μνημόνιο) μετά τις διπλές εκλογές του Μαΐου, και επιπλέον για να **προβάλει** μια ριζικά διαφορετική, μια αντικαπιταλιστική πολιτική και ένα σχέδιο αγώνων που να μπορεί να αντιμετωπίσει τις βάρβαρες επιθέσεις της κατοχικής συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

– Να συμβάλλει στην **οργάνωση της εργατικής αντίστασης και αντεπίθεσης**, αξιοποιώντας όλα τα πρόσφατα παραδείγματα: την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, τους αγώνες των νέων σωματείων, την πάλη ενάντια στις διαθεσιμότητες και απολύσεις, τη μεγάλη εργατική έκρηξη της περιόδου 2010-2012 (γενική απεργία στις 5 Μάρ, καταλήψεις υπουργείων, κίνημα των πλατειών (25 Μάρ 2011), εξεγερσιακοί και συγκρουσιακοί αγώνες στο κέντρο της Αθήνας (στις 15 και 29 Ιούνη/«Ιουνιανά» και 12 Φλεβάρη 2012), διαμαρτυρίες στις παρελάσεις (28 Οκτωβρίου 2011). Τους αγώνες των μεταναστών και του αντιρατσιστικού και αντιφασιστικού κινήματος, για το χτύπημα του νεοαζιτισμού. Τους αγώνες για την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια στη νέα χούντα του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Τους αγώνες ενάντια στην κερδοσκοπική καταστροφή του περιβάλλοντος. Τις μορφές αυτοοργάνωσης, τα δίκτυα κοινωνικής αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας (σε αντίθεση με την υποκριτική «φιλανθρωπία»-ελεημοσύνη των δυνάμεων του συστήματος), τις κινήσεις

ανυπακοής (στα δρόμα, την πληρωμή χαρατσιών, τους πλειστηριασμούς/εξώσεις/κατασχέσεις) κ.λπ.

– Να καταγγείλει και να αγωνιστεί ενάντια στη μετατροπή των δήμων σε επιχειρήσεις με τον «Καλλικράτη», που σημαίνει **εφαρμογή του Μνημονίου στην Τοπική Αυτοδιοίκηση** (Δήμοι και Περιφέρειες), γιατί: **Ιδιωτικοποιεί** τις δημόσιες/κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά. **Μετακυλύει** το κόστος τους στις πλάτες των δημοτών/κατοίκων. **Μετατρέπει** την ΤΑ σε όργανο των νεοφιλελεύθερων κρατικών/κυβερνητικών/ιδιωτικών πολιτικών, που τους χρησιμοποιεί σαν μέσα για την επιβολή νέων φόρων, τελών κ.λπ.

– Να προτάξει μια άλλη, ριζικά διαφορετική λογική για τους δήμους, τη διαχείριση των οικονομικών πόρων τους, τις σχέσεις τους με τους πολίτες, τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, το περιβάλλον, την αλληλεγγύη και ψυχαγωγία, τις ανθρώπινες, ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό. Για να συμβάλει στην υπεράσπιση των ελεύθερων χώρων, του περιβάλλοντος, της ποιότητας ζωής των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, των δημοτών – ενάντια στην κερδοσκοπική διαχείριση όλων αυτών των θεμάτων από **εργολάβους ιδιώτες**, σε αγαστή συνεργασία με τις επίσημες πολιτικές δυνάμεις και δήθεν «ανεξάρτητες» δημοτικές κινήσεις. Να συνδέσει τα μικρά και μεγάλα τοπικά προβλήματα με τα μεγάλα προβλήματα, που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία. Να κάνει σημαία και πολιτική την αλληλεγγύη και την αλληλοβοήθεια: **Κανένας χωρίς εργασία, χωρίς τροφή, χωρίς στέγη, ρεύμα και θέρμανση, χωρίς ιατροφαρμακευτική περίθαλψη!**

– Να προτάξει άλλες δομές διοίκησης

των δήμων, που θα στηρίζονται σε μορφές αυτοοργάνωσης των κατοίκων, σε επιτροπές και συνελεύσεις στις γειτονιές, στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία. Μόνο έτσι μπορούν γίνουν οι δήμοι πραγματικά όργανα Τοπικής Αυτοδιοίκησης, μια **ασπίδα προστασίας** απέναντι στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση, την ανασφάλεια, την ξενοφοβία και το ρατσισμό.

– Να αγωνιστεί έμπρακτα ενάντια στην αναβίωση του φασιστικού κινδύνου στις γειτονιές, στις ακροδεξιές συμμορίες που σπεκουλάρουν πάνω στην ανασφάλεια και εξαθλίωση των εργαζομένων, των άνεργων, των φτωχών, των νέων, για να ριζώσουν στις γειτονιές και στα σχολεία – και που αποτελούν έναν θανάσιμο κίνδυνο, το μακρύ δολοφονικό χέρι των μηχανισμών καταστολής και του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, στην υπηρεσία του μεγάλου κεφαλαίου.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν ότι η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση» έχει μια πολιτική και πρακτική δημοκρατική, ριζοσπαστική και αντικαπιταλιστική. Επομένως είναι **απόλυτα αντίθετη** με τα ψηφοδέλτια που προτείνονται από τα αστικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.), απ' όλους τους υποστηρικτές, φανερούς και κρυφούς ή δήθεν «ανεξάρτητους» του Μνημονίου, της ανάληψης επίθεσης της κυβέρνησης-Τρόικας ενάντια στους εργαζόμενους. Είναι **απόλυτα εχθρική** απέναντι στους φασίστες της Χρυσής Αυγής

και την εγκληματική τους δράση ενάντια στο εργατικό κίνημα και τους μεταναστες.

Επίσης, η δημοτική μας κίνηση είναι διαφορετική από τις δημοτικές κινήσεις που υποστηρίζονται από την ρεφορμιστική αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ κ.λπ.), που παρά την ευαισθησία τους σε ορισμένα προβλήματα έχουν μια μερική πολιτική, που δεν συνδέει τα «τοπικά προβλήματα» με τα γενικότερα και συνήθως υποτιμούν ή αδιαφορούν για τη ρίζα του κακού, την κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος και την υποταγή της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στο σάπιο αστικό καθεστώς. Οι ρητορικές καταγγελίες του Μνημονίου πολλές φορές **ακυρώνονται** από τις συμμαχίες τους με γνωστές «προσωπικότητες» του αστικού στρατοπέδου και **κυρίως** από την πολιτική που εφάρμοσαν σε όσους δήμους είχαν τη διαχείριση ή την στάση τους απέναντι στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

– Στα ψηφοδέλτια της Δημοτικής Κίνησης «Εργατική Αντεπίθεση» **συμμετέχουν** μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και εργαζόμενοι, αγωνιστές του δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, εκπαιδευτικοί δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης με σημαντική συμβολή σε όλες τις απεργίες και τους αγώνες για μια δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, αγωνιστές των παλαιότερων και πρόσφατων μεγάλων αγώνων, άνεργοι και εργάτες που δραστηριοποιούνται σε Επιτροπές Ανέργων ή Επιτροπές Δράσης σε γειτονιές, φοιτητές με πλούσια δράση στο φοιτητικό κίνημα.

Με τα ψηφοδέλτιά της, η Δημοτική Κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση», εκτός των μεγάλων αγώνων και κινητοποιήσεων των εργαζομένων, **συμβολίζει και αναδεικνύει** και εκείνους τους αγώνες και εκείνο το κομμάτι της εργατικής τάξης (με μερική απασχόληση και κάθε είδους ελαστική εργασία, ανασφάλιστους, άνεργους, μετανάστες) που αποσιωπάται απ' τα ΜΜΕ, τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, την αστική διαπλοκή. Που έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες της εργατικής τάξης, που αγωνίζεται ανυποχώρητα ενάντια στην εκμετάλλευση και καταπίεση, που θαρραλέα προτείνει τη μόνη πραγματική, ριζική και ρεαλιστική διέξοδο από τα μνημόνια και τον καπιταλιστικό μεσαίωνα.

**Οι Δήμοι κέντρα Αγώνα-Αλληλεγγύης-Αλληλοβοήθειας
Κάτω η Χούντα Τρόικας-Συγκυβέρνησης**

**Στηρίζτε-Ψηφίστε
Δημοτική κίνηση «Εργατική Αντεπίθεση»**

«Αντίσταση» Σαμαρά ίσον... 3^ο Μνημόνιο!

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Αυτή την εποχή που η συγκυβέρνηση «διαπραγματεύτηκε» με την τρόικα και φέρνει στη Βουλή, πάλι, ένα τεράστιο πολυνομοσχέδιο με βάρβαρες αντεργατικές και αντιλαϊκές διατάξεις, έχει ξεκινήσει ένας νέος ορυμαγδός θριαμβολογιών για το «πρωτογενές πλεόνασμα», το «τέλος της κρίσης», την «αρχή της ανάπτυξης», την «ημερομηνία εξόδου στις αγορές» κ.λπ. Ωστόσο αυτή τη φορά, επειδή η ημερομηνία των διπλών εκλογών πλησιάζει, αυτά τα μυθεύματα του "success story" συνοδεύονται από «παροχές», που περιλαμβάνουν το μίσθωμα του «πρωτογενούς πλεονάσματος» (505 εκ. ευρώ σε 1 εκ. άτομα) και μερικά άλλα, όπως η επίσπευση της χορήγησης του επιδόματος τέκνων από τον ΟΑΕΔ πριν τις εκλογές, το επίδομα των πολυτέκνων, η «απόσυρση» διαφόρων αντιλαϊκών ρυθμίσεων από το πολυνομοσχέδιο (π.χ. για τους ταξιτζήδες) κ.λπ. Όλα αυτά βέβαια είναι ψέματα ή απλά προσπάθειες για να εξαπατηθεί για ακόμη μια φορά ο ελληνικός λαός, μήπως και περιορίσουν της απώλειες τους ΝΔ και ΠΑΣΟΚ στις επικείμενες εκλογές. Γιατί και τα δυο αστικά κόμματα και ιδιαίτερα το ΠΑΣΟΚ, γνωρίζουν πολύ καλά ότι διακυβεύεται η φαύλη και διεφθαρμένη εξουσία τους.

Νέο πολιτικό πραξικόπημα

Κανένας δεν γνωρίζει, πέρα από τη συμμορία Σαμαρά-Βενιζέλου-Στουρνάρα ποια είναι η «συμφωνία» που έκαναν με την τρόικα. Σε κάθε περίπτωση πάντως, οι συνεχείς διαβεβαιώσεις τους ότι δεν θα ληφθούν άλλα μέτρα αποδεικνύονται για ακόμη μια φορά χυδαία ψέματα, καθώς γίνεται γνωστό ότι ήδη έχουν στα συρτάρια τους συμφωνία με την τρόικα για σαρωτικές αλλαγές μέσα στο 2014 (κατά πάσα πιθανότητα ένα 3^ο Μνημόνιο, ανεξάρτητα από την ονομασία που θα του δώσουν), οι οποίες διαλύουν ό,τι έχει απομείνει από τα δικαιώματα των εργαζομένων και τις εργασιακές σχέσεις. Τα μέτρα που ετοιμάζονται να περάσουν από τη Βουλή με το πολυνομοσχέδιο είναι ένα μέρος μόνο της μυστικής συμφωνίας με την τρόικα και μια μικρή πρόγυση του νέου Μνημονίου που προτίθενται να μας «φορέσουν» μετά τις εκλογές.

Όπως είναι η συνηθισμένη τακτική όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων, έτσι και τώρα κρατάνε τον ελληνικό λαό σε πλήρη άγνοια γύρω από το πολυνομοσχέδιο αλλά και τι γενικότερα συμφώνησαν με την τρόικα. Ακόμη και οι βουλευτές που καλούνται να ψηφίσουν το πολυνομοσχέδιο δεν γνωρίζουν απολύτως τίποτα και πολύ περισσότερο δεν γνωρίζουν για το σύνολο της συμφωνίας. Όχι βέβαια ότι το τελευταίο έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία, αλλά έστω για τα προσχήματα, έστω για να προλάβουν να δουν τι περιλαμβάνει αυτό το πολυνομοσχέδιο. Για ακόμη μια φορά, οι δεκάδες σελίδες του πολυνομοσχεδίου (πάνω από 200 σελίδες) έχουν συμπεριληφθεί σ' ένα άρθρο, σκόπιμα, για να αποτραπεί έστω και μια αρνητική ψήφος.

Όπως συμβαίνει όλα αυτά τα μνημονιακά χρόνια, το νομοσχέδιο που θα επηρεάσει τη ζωή σχεδόν του συνόλου του ελληνικού λαού θα το φέρει η χουντική συγκυβέρνηση με τη διαδικασία του κατεπίγοντος, για να εμποδιστεί ακόμη και μια απλή ανάγνωση του – και θα «ψηφιστεί» σε μια «συνεδρίαση» της βουλής και μέσα σε λίγες ώρες. Εκτός απ' αυτά τα πραξικοπήματα υπάρχει πάντα και ο χλιοειπωμένος χοντρός εκβιασμός, «πρέπει να ψηφιστεί για να πάρουμε τη δόση», «για να μεινουμε στο ευρώ», «για να σωθεί η χώρα», «είναι τα τελευταία μέτρα» κ.λπ. Και όπως πάντα, έτσι και τώρα και αυτή η «συμφωνία» με τα βάρβαρα μέτρα έρχεται λίγο πριν τη σύνοδο κάποιου Eurogroup, που θα αποφασίσει την εκταμίευση κάποιας δόσης, πράγμα που σημαίνει ότι πρέπει να δεχτούμε απνευστί τις μνημονιακές πολιτικές, γιατί αλλιώς χανόμαστε! Αυτή τη φορά, οι χυδαίοι εκβιασμοί της εγκληματικής ομάδας Σαμαρά-Βενιζέλου συνοδεύονται και από ένα πελώριο ψέμα, ότι τελειώνει το μνημόνιο! Αυτά τα πολιτικά πραξικοπήματα, που έχουν γίνει η συνηθισμένη πρακτική με την οποία λειτουργεί το αστικό κοινοβούλιο, σημαίνουν επί της ουσίας **κατάργηση** της λαϊκής κυριαρχίας.

Προσωποποίηση του ψεύδους

Παρόλα τα πραξικοπήματα, από τα λίγα που έχουν γίνει γνωστά –κυρίως από δημοσιεύματα– μέχρι τώρα, μόνο στο πολυνομοσχέδιο (όχι στο μνημόνιο που θα έρθει μετά τις εκλογές) περιλαμβάνονται σκληρότατα μέτρα (κάποια αναλύονται σε άλλη στήλη της Εργατικής Πάλης) ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία. Συγκυβέρνηση και ΜΜΕξαπάτησης **εσκεμμένα** έχουν αναδείξει σαν κύρια θέματα τα γάλα και τα φαρμακεία, αλλά σε καμιά περίπτωση αυτά δεν είναι τα σημαντικότερα. Όχι ότι και αυτά δεν είναι σημαντικά, μια που και στις δυο αυτές περιπτώσεις από τη μια μεριά πρόκειται για φωτογραφικές διατάξεις που ευνοούν συγκεκριμένα καπιταλιστικά συμφέροντα και από την άλλη, ειδικά στην περίπτωση της «μεταρρύθμισης» (φρέσκο 15 ημερών!) του γάλακτος μπαίνει σε κίνδυνο η υγεία τεράστιων πληθυσμιακών ομάδων. Όμως, το πολυνομοσχέδιο περιέχει πλήθος αντεργατικών διατάξεων, όπως απελευθέρωση των απολύσεων, πλήρη απελευθέρωση στις ενοικιάσεις εργαζομένων χωρίς όρους και προϋποθέσεις, μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, δίνει το δικαίωμα της ανταπεργίας (lockout) στους εργοδότες... και πάρα πολλά άλλα. Μέχρι χτες η χουντική συγκυβέρνηση έλεγε ότι δεν πρόκειται να πάρει άλλα μέτρα και σε καμιά περίπτωση μέτρα «οριζόντια». Όλοι γνώριζαν ότι αυτό είναι ένα ακόμη ψέμα, μια ακόμη προσπάθεια εξαπάτησης του ελληνικού λαού. Ωστόσο, **κανείς ή πολύ λίγοι** θα μπορούσαν να φανταστούν το **μέγεθος** των βάρβαρων μέτρων, των νέων μειώσεων σε μισθούς και συντάξεις, της καταπάτησης της αξιοπρέπειας των εργαζομένων, της καταστροφής των εργατικών δικαιωμάτων και του εργατικού δικαίου... που

περιέχονται στο πολυνομοσχέδιο. **Κανείς ή πολύ λίγοι** θα μπορούσαν να φανταστούν πόσο ακραία ταξική είναι η συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, μια που ταυτόχρονα με τα αντεργατικά μέτρα, δίνει στους τραπεζίτες νέα τεράστια ποσά για ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών! Επιπλέον, υπάρχει ακόμη πιο **οδυνηρή** συνέχεια (δηλώνεται ρητά και στο πολυνομοσχέδιο) για μετά τις εκλογές, αν μπορέσουν να κρατηθούν στην εξουσία οι υπηρέτες του κεφαλαίου, των τραπεζιτών/κερδοσκοπών, της Ε.Ε. και των ιμπεριαλιστών.

Τέλος, κάθε φορά που είναι να περάσουν αντεργατικά μέτρα από τη Βουλή, υπάρχει και ο γνωστός θιασος των «ανταρτών», που πριν τη ψηφοφορία έχει «ανέβει στο βουνό» σηκώνοντας μπαϊράκι, συνήθως για δευτερεύοντα θέματα, αλλά τελικά τα ψηφίζει όλα για να μην «πέσει η κυβέρνηση», για τη «δημοκρατική ομαλότητα» κ.λπ. Αυτή η αλητεία, που κατά πάσα πιθανότητα είναι σε διατεταγμένη υπηρεσία, είναι της ίδιας ποιότητας ή και χειρότερης από τα μέλη της κυβέρνησης.

Πρέπει να τους συντρίψουμε

Μέσα στο γενικό «χαμό» για το φρέσκο

γάλα των 15 ημερών, οι δοσίλογοι της συγκυβέρνησης έδωσαν στον φίλο τους Λάτση και το Ελληνικό. Αφού έφτιαξαν έναν σικε διαγωνισμό, ξεπουλούν μια τεράστια έκταση πάνω από 6.000 στρέμματα, σε μια θαυμάσια και πανάκριβη περιοχή, ούτε για ένα πιάτο φακή. Αυτή τη συγκυβέρνηση, που κάθε μέρα βάζει και πιο **βαριά ταφόπλακα** στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων, που βάζει σε κίνδυνο τη δημόσια υγεία, που δίνει όσο όσο σε ημέτερους μαφιόζους την περιουσία του ελληνικού λαού, πρέπει να τη συντρίψουμε πριν να είναι πολύ αργά. Όσο παραμένουν στην εξουσία, όχι μόνο καταστρέφουν την οικονομία, το βιοτικό επίπεδο και τις ζωές μας αλλά και κάθε προοπτική για οποιαδήποτε καλύτερευση στο μέλλον.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, όλοι μαζί, στηριγμένοι στις δυνάμεις και με τους αγώνες μας, μπορούμε ν' ανατρέψουμε τη συγκυβέρνηση και ν' ανοίξουμε το δρόμο για να επιβάλουμε λύσεις που θα εξυπηρετούν τα συμφέροντα των εργατικών και λαϊκών μαζών.

Γαλλία – Α' γύρος δημοτικών εκλογών

Παραπέει

Η γαλλική οικονομία εξελίσσεται γοργά σ' έναν απ' τους «πονοκεφάλους» της Ε.Ε. και Ευρωζώνης. Έχει πολύ χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (0,3% το 2013) και προβλέπεται επιβράδυνση το πρώτο τετράμηνο του 2014. Αυτά δείχνουν τη μεγάλη κρίση της, καθώς το ΑΕΠ αύξανε κατά 1,7% και 2% το 2010 και 2011 αντίστοιχα, πριν «κολλήσει» στο 0% το 2012. Η βιομηχανική παραγωγή στους τομείς κλειδιά είναι η μικρότερη τα τελευταία 20 χρόνια. Παραγγελίες, λιανικές πωλήσεις, εξαγωγές μειώνονται σε πάρα πολλούς κλάδους, ενώ μείωση παρουσιάστηκε στα τέλη του 2013 ακόμη και στον τομέα των υπηρεσιών. Το εμπορικό έλλειμμα με τη Γερμανία αυξάνει, ενώ το συνολικό ξεπέρασε τον περασμένο Γενάρη τα 5,7 δις ευρώ (το εμπορικό ισοζύγιο ήταν πλεονασματικό το 2002!). Η ανεργία ανεβαίνει σταθερά από το 2008, όταν βρισκόταν περίπου στο 7,5%, και αγγίζει το 11% (στους νέους έως 25 ετών αυξάνει πιο γρήγορα, αγγίζοντας το 25%). Στη Γαλλία υπάρχουν πλέον περισσότεροι από 3,3 εκ. άνεργοι. Το δημόσιο χρέος βρίσκεται πλέον περίπου στο 95% του ΑΕΠ, από μόλις 68,2% το 2008. Το κόστος δανεισμού αυξήθηκε απότομα, με τα δεκαετή κρατικά ομόλογα να δημοπρατούνται τον περασμένο Γενάρη με επιτόκιο σχεδόν 2,5% (από 1,7% τον Απρίλη του 2013). Αυτή η «μείωση εμπι-

στοσύνης» στις προοπτικές της γαλλικής οικονομίας θα χειροτερέψει με τη σειρά της την κρίση.

Όλα αυτά οδηγούν αναπόφευκτα σε «μνημόνιο» ενάντια στους γάλλους εργαζόμενους. Στις αρχές Μαρτίου, η Κομισιόν ανακοίνωσε ότι θέτει τη Γαλλία σε στενή επίτηρηση, καλώντας την ν' αντιμετωπίσει το «υψηλό κόστος εργασίας» που «βαρύνει τα περιθώρια κέρδους των επιχειρήσεων». Στις 16 Απρίλη, η Γαλλία θα πρέπει ν' αποστείλει στην Κομισιόν λεπτομέρειες για τα δημόσια έξοδα της. Ο Ολάντ είχε από τον Γενάρη υποσχεθεί να περικόψει σε οριζόντια 3 ετών τις δημόσιες δαπάνες κατά 50 δις, προκειμένου κυρίως να μειώσει τα «κοινωνικά έξοδα» των επιχειρήσεων κατά 30 δις. Αλλά οι ανακοινώσεις του για μέτρα φαντάζουν, όπως πανθομολογείται, «ψίχουλα» μπροστά στα προβλήματα που συσσωρεύονται. Από παντού ακούγονται τα γνωστά νεοφιλελεύθερα δόγματα για «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» και «αναμόρφωση της αγοράς εργασίας», πράγμα που σημαίνει ότι προετοιμάζεται μια επίθεση τύπου Ελλάδας στα δικαιώματα των γάλλων εργαζομένων, που θα ξεκινήσει το αργότερο μετά τις ευρωεκλογές. Η επίθεση αυτή θα προκαλέσει σοκ, δεδομένου του βιοτικού επιπέδου και της σχετικής ηπιότητας των νεοφιλελεύθερων μέτρων στη χώρα το προηγούμενο διάστημα.

Πρωτομαγιά 1944-2014

Τιμάμε τους Ήρωές μας

Εκδήλωση Μνήμης και Διαδήλωση, Σάββατο 3 Μάη, Καισαριανή-Σκοπευτήριο

Την Πρωτομαγιά του 1944 στο σκοπευτήριο της Καισαριανής εκτελέστηκαν 200 αγωνιστές του εργατικού κινήματος, της αντίστασης ενάντια στην φασιστική κατοχή και της πάλης για μια καλύτερη σοσιαλιστική κοινωνία. Οι «200» εκτελέστηκαν ως αντίποινα για το θάνατο ενός Γερμανού στρατηγού, τριών συνοδών του αξιωματικών και τον τραυματισμό πολλών στρατιωτών στους Μολάους της Λακωνίας, στις 27 Απριλίου του 1944. Ακόμη, σε συνέχεια των αντιποίνων, η διαταγή του στρατιωτικού διοικητή Ελλάδα προέβλεπε τον «τυφεκισμό όλων των ανδρών, τους οποίους θα συναντήσουν τα γερμανικά στρατεύματα επί της οδού Μολάων προς Σπάρτην, έξωθι των χωριών», την οποία στο μεγαλύτερο μέρος εκτέλεσαν οι ταγματασφαλίτες, είδωλα των σημερινών νεοφασιστών της Χρυσής Αυγής, δολοφονώντας «αυτοβούλως 100 άλλους κομμουνιστάς».

Τους «200» αγωνιστές τους πήραν από το στρατόπεδο Χαϊδαρίου, η μεγάλη πλειοψηφία των οποίων ήταν πρώην κρατούμενοι στην Ακροναυπλία (περίπου 170) και οι υπόλοιποι ήταν πρώην εξόριστοι στην Ανάφη. Παρά τη μεγάλη κινητοποίηση που έγινε για τη σωτηρία τους, αυτό δεν έγινε κατορθωτό. Έτσι, τα χαράματα της Πρωτομαγιάς του 1944, τα πολυβόλα των φασιστών άρχισαν τις εκτελέσεις ανά 20 άτομα, υποχρεώνοντας την επόμενη 20σάδα πριν εκτελεστούν να φορτώσουν τους νεκρούς στα

αυτοκίνητα! Αυτή η σκηνή θα επαναληφθεί πολλές φορές μέχρι να εκτελεστούν και οι 200 και το μακάβριο έργο των ναζιστών θα τελειώσει λίγο μετά τις 10 το πρωί! Ήταν η δεύτερη μαζική εκτέλεση, ως αντίποινα, μετά την εκτέλεση 106 αγωνιστών στις 6 Ιουνίου 1943 στο Κούρνοβο/Νεζερό, ανάμεσα στους οποίους ήταν 4 τροτσκιστές (μεταξύ των οποίων και ο θεμελιωτής του επαναστατικού μαρξισμού στη χώρα μας Π. Πουλιόπουλος) και ένας αρχαιομαρξιστής.

Όλοι οι εκτελεσθέντες μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα επέδειξαν αξιοθαύμαστο ηρωισμό που θα μείνει για πάντα στην ιστορία του ελληνικού και παγκόσμιου λαϊκού, εργατικού και επαναστατικού κινήματος. Ωστόσο, αξίζει να αναφέρουμε την περίπτωση του Ναπολέοντα Σουκατζίδη, που προτίμησε να εκτελεστεί ο ίδιος παρά να έχει ευνοϊκή μεταχείριση από τους φασίστες και να εκτελεστεί άλλος στη θέση του. Αυτή η στάση τον κάνει αιώνιο και παγκόσμιο σύμβολο, αυτοθυσίας, ηρωισμού και αγωνιστή με υψηλά ιδανικά. Ανάμεσα στους «200» εκτελεσθέντες αγωνιστές ήταν 7 τροτσκιστές και 5 αρχαιομαρξιστές, που έπεσαν-όπως και οι σύντροφοί τους στο Κούρνοβο πριν από 1 περίπου χρόνο, φωνάζοντας για την νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης και το Σοσιαλισμό! Για ακόμη μια φορά στην Ιστορία, η Πρωτομαγιά του 1944 ήταν κόκκινη, κόκκινη σαν το αίμα τους που πότισε το Σκοπευτήριο της Καισαριανής, κόκκινη σαν τα υψηλά ιδανικά των αγωνι-

στών του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος.

Εβδομήντα χρόνια μετά την αιματηρή Πρωτομαγιά του 1944, τη φετινή Πρωτομαγιά οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία βρίσκονται αντιμέτωποι με μια επίθεση απίστευτης σκληρότητας που έχει καταβαράθρωση το βιοτικό τους επίπεδο και έχει δημιουργήσει μια κοινωνική και ανθρωπιστική κρίση που συγκρίνεται με τα αντίστοιχα φαινόμενα της ναζιστικής κατοχής. Η αστική τάξη και το κεφάλαιο, τα κόμματα τους ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και βέβαια οι ιμπεριαλιστές Ε. Ένωσης, με τα Μνημόνια και τις μνημονιακές πολιτικές τους προσαθούν με όλα τα μέσα να φορτώσουν την κρίση του χρεοκοπημένου συστήματός τους στις πλάτες του εργαζόμενου λαού. Πρέπει και μπορούμε, εμπνεόμενοι και από το ηρωικό παράδειγμα των «200» της Καισαριανής, να τους ανατρέψουμε και να στείλουμε τους σύγχρονους δωσίλογους εκεί που είναι η θέση τους, στο σκουπιδοτενεκέ της Ιστορίας. Όμως η φετινή Πρωτομαγιά, ακριβώς 100 χρόνια μετά την έκρηξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, βρίσκει την παγκόσμια εργατική τάξη και την ανθρωπότητα αντιμετώπους με την απειλή ενός γενικευμένου πολέμου που δημιουργούν: Η πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας στην Ουκρανία-με την βοήθεια των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ-ΕΕ-από ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις, η σύγκρουση Κίνας-Ιαπωνίας (ΗΠΑ) και η προσπάθεια ανατροπής του

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1944-2014
 «Οι 200 αγωνιστές της 4ης Διεθνούς που εκτελέστηκαν στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής το 1944»
ΤΙΜΗ ΣΤΟΥΣ 200 ΕΚΤΕΛΕΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ
 «Να διώξουμε τους σύγχρονους δωσίλογους»
Τιμάμε τους εκτελεσμένους επαναστάτες της 4ης Διεθνούς
ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΜΝΗΜΗΣ & ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ Σάββατο 3 Μάη 12:30, Σκοπευτήριο Καισαριανής
 Προσυγκέντρωση 12:00 στην Πλατεία Καισαριανής και Πορεία στο Σκοπευτήριο
 Πληροφορίες συμμετοχής και μετακίνησης: 210 5247227, 2310217938, 6936941470
O.K.A.E.
 Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

προοδευτικού καθεστώτος της Βενεζουέλας από ακροδεξιές δυνάμεις με την αμερικανική βοήθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Μόνο η κινητοποίηση και ο αγώνας του παγκόσμιου προλεταριάτου μπορεί να τσακίσει τις ακροδεξιές, φασιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις-όχι ο αυταρχικός και δεσποτικός ηγέτης της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας, Πούτιν-και να αποτρέψει τον κίνδυνο ενός νέου καταστροφικού πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης που θα μπορούσε να σημαίνει ακόμη και την εξαφάνιση της ανθρωπότητας.

Η Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας στη μνήμη των 200 εκτελεσθέντων αγωνιστών του λαϊκού, εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος διοργανώνει **εκδήλωση στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής Κυριακή 3 Μάη, 12.30 ώρα. Θα προηγηθεί Προσυγκέντρωση στις 12.00 και Πορεία από την Πλατεία Καισαριανής στο Σκοπευτήριο.**

Πληροφορίες συμμετοχής & μετακίνησης: 210-5247227, 2310217938, 6936941470

Ο γαλλικός καπιταλισμός, σκληρή επίθεση ενόψει

Αυτή η κατάσταση θα αλλάξει απότομα τις σχέσεις Γαλλίας-Ε.Ε. Ήδη η παλιά Ε.Ε. της Γερμανίας-Γαλλίας έχει αντικατασταθεί από μια καθαρά «γερμανική» Ε.Ε. Η Γαλλία κινδυνεύει αυτή τη στιγμή ν' αντιμετωπιστεί ως ένας «ασθενής» επιπέδου Ισπανίας ή ακόμη και Ελλάδας, ένας εταίρος που όχι μόνο κρατά πίσω την Ε.Ε. και την Ευρωζώνη από το υποτίθεται προσδοκώμενο ξεπέρασμα της κρίσης αλλά και αποτελεί απειλή για την κατάρρευση της Ευρωζώνης. Έτσι, η Γαλλία κινδυνεύει να υποβιβαστεί στο επίπεδο μιας χώρας που θα δέχεται -το λιγότερο- ασφυκτικές πιέσεις σε μόνιμη βάση απ' τη «γερμανική» Ε.Ε. Η επίθεση που έρχεται θα έχει τη σφραγίδα της Ε.Ε. και αυτό δεν μπορεί ν' αγνοηθεί.

Τα εκλογικά αποτελέσματα

Στον α' γύρο των δημοτικών εκλογών (23 Μαρτίου), όλα τα βλέμματα έπεσαν στην άνοδο του ακροδεξιού κόμματος της Μαρίν Λεπέν (Εθνικό Μέτωπο, FN), συσκοτίζοντας έτσι τη **μεγάλη καταδίκη του κυβερνώντος Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ)** του Ολάντ, που είναι εξάλλου επίσημα ο λιγότερο δημοφιλής πρόεδρος όλων των εποχών στη Γαλλία. Οι κυβερνητικοί υποψήφιοι κυριολεκτικά καταβαράθωθηκαν και σε αρκετές περιπτώσεις οι λίστες τους ήρθαν ακόμη και τρίτες (το ΣΚ αποφάσισε ν' αποσύρει αρκετούς στο β' γύρο). Συγκέντρωσαν συνολικά 35,2%, ενώ το δεξιό UMP (παρά την

κρίση και τα σκάνδαλα στο εσωτερικό του) έφτασε το 43%. Ο Ολάντ θεωρείται βέβαιο ότι θα προχωρήσει σε ανασχηματισμό, ακόμη και αντικατάσταση του πρωθυπουργού Ζαν-Μαρκ Αϊρό, ανάλογα με τ' αποτελέσματα του β' γύρου, που διεξάγεται την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Η επικέντρωση από τα ΜΜΕ στην άνοδο της ακροδεξιάς συσκοτίζει επίσης και την **αποχή-ρεκόρ του 38%** (33% στις προηγούμενες δημοτικές, 2008), που έφτασε το 45% στο Παρίσι, ποσοστό που είναι σημαντικά υψηλότερο στους νέους. Η αποχή εκφράζει την αγανάκτηση πλατιών μαζών, το σπάσιμο των δεσμών τους με τα κόμματα, την έλλειψη εμπιστοσύνης στους αστικούς θεσμούς. Το **ακροδεξιό Εθνικό Μέτωπο** της Μαρίν Λεπέν ήρθε πρώτο σε 21 κοινότητες, κερδίζοντας μάλιστα έναν δήμο 25.000 κατοίκων στη βόρεια Γαλλία από τον α' γύρο, ενώ αναμένεται να κερδίσει ορισμένους ακόμη στον δεύτερο. Σε εθνικό επίπεδο, συγκέντρωσε λιγότερο από 5% στον α' γύρο, κατεβαίνοντας ωστόσο σε μόλις 596 κοινότητες σε σύνολο σχεδόν 37.000 (απευθυνόμενα έτσι στο 1/3 περίπου των ψηφοφόρων). Στο Παρίσι, ο κεντρικός του υποψήφιος έφτασε μόλις το 5,9%.

Οι λίστες του ρεφορμιστικού Κόμματος της Αριστεράς του Ζαν-Λυκ Μελανσόν πήγαν αρκετά καλά, δεδομένου ότι το ΚΚ Γαλλίας (που συμμετέχει στο Μέτωπο, μαζί με το Κόμμα της Αριστεράς), αποφάσισε να κατέ-

βει σε κοινές λίστες με τους σοσιαλιστές του Ολάντ. Οι «αυτόνομες» λίστες του Μελανσόν έλαβαν κατά μέσο όρο περίπου 12% σε εθνικό επίπεδο.

Η τροτσκιστική οργάνωση Lutte Ouvriere (Εργατική Πάλη) εξέλεξε 10 δημοτικούς συμβούλους σε 8 πόλεις, συγκεντρώνοντας συνολικά 72.000 ψήφους σε 204 ανεξάρτητες λίστες (182 πόλεις). Το 2008, οι 118 ανεξάρτητες λίστες της LO είχαν συγκεντρώσει 52.000 ψήφους (1,91%), ενώ είχε συμμετάσχει σε συνολικά 188 λίστες (168 πόλεις) και είχε εκλέξει 14 συμβούλους.

Τα αποτελέσματα του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NPA - έχει προέλθει από την αυτοδιάλυση της LCR, πρώην τμήματος της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, και βρίσκεται σε μεγάλη κρίση) είναι δύσκολο να υπολογιστούν, γιατί αυτό στις περισσότερες περιπτώσεις «εξαφανίστηκε», όπως επιδίωξε, σε κοινές λίστες με το Κόμμα της Αριστεράς, το ΚΚ ή το Μέτωπο της Αριστεράς. Οι ανεξάρτητες λίστες του σε ορισμένα διαμερίσματα του Παρισιού κινήθηκαν γύρω στο 1-1,5%.

Κρίση στην Αριστερά, ανάγκη ανασυγκρότησης

Σίγουρα τ' αποτελέσματα θα ενισχύσουν τις απόψεις που μιλάνε για «συντηρητικοποίηση» ή «αποπολιτικοποίηση» της γαλλικής κοινωνίας. Ωστόσο τα πράγματα δεν είναι έτσι.

Ένας από τους βασικούς λόγους για την άνοδο της άκρας δεξιάς, όπως και την ισχυροποίηση της παραδοσιακής δεξιάς έναντι του σοσιαλιστικού κόμματος και της Αριστεράς, είναι η ίδια η **κρίση της γαλλικής Αριστεράς**. Αυτή έχει τις ρίζες της στον πλήρη εκφυλισμό του γαλλικού ΚΚ (που ενδιαφέρεται μονάχα για την εκλογική-θεσμική του επιβίωση) και στο αδυνάτισμα της άκρας αριστεράς (αυτοδιάλυση LCR, ίδρυση NPA και κρίση του τελευταίου). Επιπλέον, από το γαλλικό κίνημα και την Αριστερά απουσιάζει ένα πρόγραμμα αγώνων που ν' απαντά στη ρίζα των προβλημάτων της εργατικής τάξης, να συγκροτείται όχι μόνο με το γαλλικό καπιταλισμό αλλά και με την Ε.Ε., η οποία θ' αποτελέσει την αιχμή του δόρατος στην επίθεση που επικείμεται.

Όταν το ζήτημα της Ε.Ε. και του ευρώ θεωρείται «ταμπού» ή «αδιάφορο» για τη γαλλική Αριστερά (με κάποιες διαφοροποιήσεις απ' τον Μελανσόν), δεν κάνει εντύπωση η ενίσχυση της Λεπέν, που δηλώνει ότι όχι μόνο επιθυμεί τη διάλυση της Ε.Ε., αλλά και ότι οι Γάλλοι θα πρέπει να βοηθήσουν προς αυτή την κατεύθυνση.

Στους αγώνες που θα ξεσπάσουν το επόμενο διάστημα, η ανάπτυξη και προσπάθεια εφαρμογής ενός προγράμματος ρήξης με τον καπιταλισμό και την Ε.Ε. είναι η μόνη ελπίδα ανασυγκρότησης της επαναστατικής αριστεράς, σε μια χώρα-κλειδί και με μεγάλες αγωνιστικές παραδόσεις.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Η επανεμφάνιση του κινήματος και η σύγκρουση του Ερντογάν με τους αντιπάλους του

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Οδύοντας προς τις Δημοτικές και Περιφερειακές εκλογές της 30ης Μαρτίου, η κυβέρνηση του Ερντογάν στην Τουρκία βρίσκεται διαρκώς αντιμέτωπη με καταιγισμό αποκαλύψεων για σκάνδαλα διαφθοράς, που ξεκίνησε από τον Δεκέμβρη. Υπουργοί της κυβέρνησής του (ο υπουργός Οικονομικών Ζαφέρ Τσαγκαλιάν για μίζες, ο πρώην υπουργός Δικαιοσύνης για έλεγχο των ΜΜΕ) αλλά και ο ίδιος ο Ερντογάν και ο γιος του Μπιλάλ είναι αναμειγμένοι σε σκάνδαλα, όπως δείχνουν οι αποκαλυπτικές συνομιλίες τους που δημοσιεύονται στο διαδίκτυο.

Η κατάσταση για τον Ερντογάν και το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) γίνεται αρκετά δύσκολη, εν όψει και των προεδρικών εκλογών το ερχόμενο καλοκαίρι, όπου ο Ερντογάν προαλειφόταν για πρόεδρος και ετοιμάζε και αλλαγές στο πολίτευμα (προεδρευόμενη δημοκρατία με αυξημένες αρμοδιότητες στον πρόεδρο).

Από το περασμένο καλοκαίρι και την εξέγερση στο πάρκο Γκεζί αρχίζει η έντονη αμφισβήτηση και αποδυνάμωση του Ερντογάν, που είχε εκλεγεί το 2011 με ποσοστό 50%. Αυτή την αμφισβήτηση και αποδυνάμωση του Ερντογάν από το κίνημα προσπαθούν να εκμεταλλευτούν οι ιμπεριαλιστές, μια μερίδα της αστικής τάξης, η κεμαλική «αντιπολίτευση» (που όμως είναι αναξιόπιστη και αφερέγγυα στα μάτια των μαζών) και μια μερίδα των ισλαμιστών.

Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, και από δίπλα και οι ευρωπαίοι, επιθυμούν τη συντριβή του Ερντογάν και της εξωτερικής του πολιτικής, σε μια περιοχή που τους ενδιαφέρει ιδιαίτερα. Η στήριξη των σουνιτών στη Συρία και στο Ιράκ, των Αδελφών Μουσουλμάνων στην Αίγυπτο, οι έντονες διαμάχες με το Ισραήλ, οι οικονομικές συναλλαγές με Ρωσία και Κίνα, η ιδιαίτερη βιασύνη για άρση του εμπάργκο στο Ιράν (ο Ερντογάν υπέγραψε μια σειρά συμφωνίες με το Ιράν), η συμφωνία με τον Νίγηρα (4η χώρα παραγωγής ουρανίου στον κόσμο) για τις έρευνες και τη συνεκμετάλλευση του ουρανίου (την ώρα που η γαλλική εταιρία *Arena* εκμεταλλεύεται το μεγαλύτερο μέρος του νιγηριανού ουρανίου), η συμφωνία τουριστικής συνεργασίας με τη Ρωσία για δύο χρόνια, και μάλιστα όταν γινόταν το δημοψήφισμα στην Κριμαία, το οποίο η Τουρκία επιδοκίμασε, είναι ιδιαίτερα ενδεικτικές της εξωτερικής πολιτικής του Ερντογάν και της διαφοροποίησής του από τους ιμπεριαλιστές. Μέσα λοιπόν στο κύμα ιμπεριαλιστικής επίθεσης, από την Ουκρανία μέχρι τη Βενεζουέλα, από το πραξικόπημα στην Αίγυπτο με τον Σίσι μέχρι τη νέα επίθεση των μισθοφόρων στη Συρία, εντάσσεται και η μεθοδευμένη προσπάθεια των ιμπεριαλιστών για συντριβή του Ερντογάν.

Από την άλλη, στο εσωτερικό της Τουρκίας, ολόκληρη η παλιά αστική τάξη (η παραδοσιακή βιομηχανική αστική τάξη και οι εργολάβοι) είναι εναντίον του, καθώς ο Ερντογάν ευνόησε την ανάπτυξη μιας νέας αστικής τάξης (από κατασκευές μέχρι εξαγωγικές βιομηχανίες και από τα νέα ΜΜΕ μέχρι τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες). Το ίδιο ισχύει και για ολόκληρο τον «κεμαλικό» κρατικό μηχανισμό και ιδιαίτερα τους στρατιωτικούς, που ηττήθηκαν με την εκδίκαση των υποθέσεων «Εργκένεκο» και «Βαριοπούλα», αλλά και την κλασική πολιτική αντιπολίτευση, όπως το κεμαλικό Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα. Σε όλους αυτούς τους αντιπάλους προστέθηκε και ο ισλαμιστής Γκιουλέν (μέχρι πρότινος στενός σύμμαχος του Ερντογάν), που βρίσκεται αυτοεξόριστος στην Πενσιλβάνια των ΗΠΑ και που είναι επικεφαλής του δικτύου Χιζμέτ, δηλαδή μιας αλυσίδας ιδιωτικών σχολείων στην Τουρκία και σε γύρω χώρες αλλά και μιας σειράς επιχειρηματικών δραστηριοτήτων.

Απέναντι σε αυτή την επίθεση, ο Ερντογάν απαντά με μια προσπάθεια ασφυκτικού ελέγχου του κράτους, και ιδιαίτερα της αστυνομίας και του δικαστικού σώματος, με περιορισμό των αντίπαλων ΜΜΕ, με κλείσιμο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης και ιδιαίτερα με την ψήφιση ενός νόμου για το κλείσιμο των προπαρασκευαστικών σχολείων του Γκιουλέν. Διακηρύσσει ότι η επίθεση που δέχεται είναι «εθνική υπόθεση» και ότι ξένες δυνάμεις απειλούν την «εθνική ασφάλεια και την άνεση του λαού μας». Τέλος, επιχειρεί να δημιουργήσει γέφυρες με τους στρατιωτικούς, γι' αυτό και απελευθέρωσε τέσσερις καταδικασμένους στρατιωτικούς και κατάργησε τα ειδικά δικαστήρια που τους καταδίκασαν.

Από την άλλη, το κίνημα διατηρεί όλη την ορμή του, όπως δείχνουν οι τεράστιες διαδηλώσεις στα μέσα Μαρτίου, με αφορμή τον θάνατο του 15χρονου Μπερκίν Ελβάν, που πέθανε μετά από 269 ημέρες νοσηλείας σε κατάσταση κώματος, χτυπημένος από κάνιστρο δακρυγόνου τον περασμένο Ιούνιο, κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Οι διαδηλωτές σε αρκετές πόλεις της Τουρκίας κρατούσαν καρβέλια ψωμί, καθώς το άτυχο παιδί χτυπήθηκε ενώ πήγαινε στον φούρνο να αγοράσει ψωμί. Η κυβέρνηση απάντησε με άγρια καταστολή και εκατοντάδες συλλήψεις, ανάμεσά τους και 32 παιδιών.

Η περιφρονητική, αλαζονική και προκλητική στάση του Ερντογάν απέναντι στο κίνημα είναι και η αιχμή του δόρατος. Η διάθεσή του να συγκρουστεί με τους ιμπεριαλιστές, την παραδοσιακή μερίδα της αστικής τάξης, την πολιτική αντιπολίτευση των κεμαλικών αλλά και με τη μερίδα των ισλαμιστών γύρω από τον Γκιουλέν και την ίδια στιγμή να θέλει να συντρίψει και το κίνημα είναι καταδικασμένη σε αποτυχία και ήττα. Με αυτή την έννοια, η μοίρα του είναι λίγο πολύ προδιαγεγραμμένη, παρά την επιρροή που διαθέτει ακόμη μέσα στις μάζες. Αυτό φαίνεται και από τη διαρροή κάποιων βουλευτών και τη διαφοροποίηση του προέδρου Γκιουλ από την άκαμπτη και σκληρή γραμμή του Ερντογάν.

Όμως και το κίνημα θα πρέπει να προσέξει ιδιαίτερα, καθώς οι κεμαλικοί στοχεύουν σε μια νέα δικτατορία, ώστε η Τουρκία να βγει από την κρίση και ταυτόχρονα να εξυπηρετήσει τα σχέδια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στην περιοχή.

στον κόσμο...

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Τα αποτελέσματα των δημοτικών εκλογών στις 16/3 έδειξαν σαφή ενίσχυση της άκρας δεξιάς. Τα κόμματα που συμμετέχουν στον κυβερνητικό «μεγάλο συνασπισμό» υπέστησαν βαριά ήττα. Οι Εργατικοί κατέλαβαν την τρίτη θέση και υπέστησαν πανωλεθρία, αφού μετά από 60 χρόνια έχασαν την πρωτεύουσα Χάγη (έδρα της ολλανδικής κυβέρνησης) από το «φιλελεύθερο» D66, που ήρθε πρώτο με πολύ μικρή διαφορά από το ακροδεξιό, ρατσιστικό, «ευρωσκεπτικιστικό» Κόμμα της Ελευθερίας του Χέερτ Βίλντερς.

Κύριος κερδισμένος το Κόμμα της Ελευθερίας, με μεγάλα ποσοστά σε Χάγη και Αλμέρε (μοναδικοί δήμοι όπου κατέβασε υποψήφιους), το οποίο είχε ανατρέψει την κυβέρνηση συνασπισμού τον Απρίλιο του 2012. Ο Βίλντερς απολογήθηκε πρόσφατα στην εισαγγελία για τον ρατσιστικό, ξενοφοβικό λόγο του κατά την προεκλογική του εκστρατεία, πράγμα που είχε ξαναγίνει το 2007 όταν είχε υποστηρίξει ότι «το Ισλάμ είναι φασιστική ιδεολογία».

Κερδισμένο και το επίσης ακροδεξιό κόμμα «Κατοικισμο Ρότερνταμ». Ο πολιτικός «επίγονος» του Εθνικού Κόμματος (που είχε ιδρύσει ο Πιμ Φόρτουιν), ήρθε οριακά δεύτερο πίσω απ' τους Εργατικούς και έτσι τα δύο κόμματα διαθέτουν πλέον ισάριθμες έδρες στο δημοτικό συμβούλιο του μεγαλύτερου λιμανιού της Ευρώπης. Τα αποτελέσματα θέτουν σε δοκιμασία την κυβερνητική συνοχή, παρόλο που ο πρωθυπουργός Μαρκ Ρούτε δεσμεύτηκε πως «δεν θ' αλλάξει πολιτική». Χαρακτηριστικό της ανατροπής του πολιτικού σκηνικού είναι ότι, σύμφωνα με δημοσκοπήσεις, αν διεξάγονταν σήμερα βουλευτικές εκλογές, ο κυβερνητικός συνασπισμός Φιλελεύθερων-Εργατικών δεν θα ξεπερνούσε τις 35 απ' τις 150 έδρες (στις εκλογές του 2012 είχαν πάρει 79), ενώ το κόμμα του Βίλντερς θα αναδεικνυόταν το ισχυρότερο με 27 έδρες, τριπλασιάζοντας τη δύναμή του.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Με βασικό σύνθημα «Για την παιδεία, υγεία και ισότητα, για ψωμί και δουλειά. Για ελευθερία, δικαιοσύνη, ανθρώπινα δικαιώματα. Για την αξιοπρέπεια.», κοντά 2 εκ. διαδηλωτές παρέλυσαν στις 22/3 το κέντρο της Μαδρίτης. Η διαδήλωση ήταν η μεγαλύτερη από το 2012 και απ' τις πολυπληθέστερες που έγιναν ποτέ.

Η κυβέρνηση αντιμετώπισε εξ αρχής εχθρικά τους διαδηλωτές. Ο επικεφαλής της αυτόνομης περιφέρειας της Μαδρίτης, Ιγνάθιο Γκονθάλεθ, παρομοίασε τους διαδηλωτές με την Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα, σχολιάζοντας ότι και οι μεν και οι δε είναι ακραίοι που στοχεύουν στην «ανατροπή της τάξης»!

Τα καθεστωτικά ΜΜΕ κατέβαζαν τον αριθμό σε μερικές δεκάδες χιλιάδες και έριξαν το βάρος μόνο στα επεισόδια και τον τραυματισμό 67 αστυνομικών. Στην πραγματικότητα, οι πολύωρες οδομαχίες ξεκίνησαν όταν τα ισπανικά ΜΑΤ, στην προσπάθειά τους να διαλύσουν τους διαδηλωτές, έβαλαν εναντίον τους με πλαστικές σφαίρες, τραυματίζοντας 24. Όμως η απάντηση των συγκεντρωμένων ήταν τόσο δυναμική, που μόνο τις πρώτες πρωινές ώρες κατάφερε η αστυνομία να ελέγξει ξανά το κέντρο.

Οι επίδοξοι «ανατροπείς» δεν δείχνουν διατεθειμένοι να φύγουν. Στις 23 Μάρτη, είχαν συνέλευση στην κεντρική πλατεία Πουέρτα δελ Σολ (η κεντρική πλατεία των «αγανακτισμένων») και αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν διαδηλώσεις έξω από το υπουργείο Οικονομικών, το χρηματιστήριο και άλλα δημόσια κτίρια, ενώ το σύνθημα που συζητιέται έντονα τις τελευταίες μέρες είναι «Γενική Απεργία».

Αυτή η «πορεία για την αξιοπρέπεια» πραγματοποιήθηκε τη στιγμή που η ανεργία είναι στο 26% και η δυσσομία των σκανδάλων καλύπτει τα πάντα, τρία χρόνια μετά τις μεγάλες διαδηλώσεις των «αγανακτισμένων» και δυο μήνες πριν από τις ευρωεκλογές, όπου (σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις), το δεξιό Λαϊκό Κόμμα του Ραχόι θα ναυαγήσει. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι «η χώρα βγαίνει από την κρίση»!

Αφιέρωμα - Σειρά άρθρων ΕΛΛΑΔΑ και Ε.Ε. (β' μέρος)

Από την ένταξη στην ΕΟΚ (1980) μέχρι την χρεοκοπία (2008)

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η σύνδεση του ελληνικού καπιταλισμού με την Ευρωπαϊκή Ένωση (τότε ΕΟΚ - Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα) θα πραγματοποιηθεί το 1961 και αφού είχε ήδη προηγηθεί η ένταξη του στους σημαντικότερους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς: το ΝΑΤΟ, το ΔΝΤ και τον ΟΟΣΑ (η ένταξη του σ' αυτούς δεν έγινε βέβαια γιατί ήταν ιμπεριαλιστικός ο ελληνικός καπιταλισμός, αλλά λόγω της σημασίας του στα σχέδια των ιμπεριαλιστών). Η διαδικασία σύνδεσής του με την ΕΟΚ θα προχωρά με αργούς ρυθμούς, που θα βαλτώσουν στην περίοδο της δικτατορίας (1967-74) αλλά θα γνωρίσουν μια επιτάχυνση αμέσως μετά και θα καταλήξουν στην ένταξη στην ΕΟΚ επί κυβέρνησης Κωνσταντίνου Καραμανλή, την 1^η Γενάρη του 1980.

Η ένταξη στην τότε ΕΟΚ θα χαιρετιστεί με τυμπανοκρουσίες από την ελληνική αστική τάξη. Είναι αλήθεια πως αποτέλεσε μια σημαντική στρατηγική της, που καθόρισε και τις μετέπειτα εξελίξεις στον ελληνικό καπιταλισμό. Είναι επίσης αλήθεια πως η ένταξη έγινε πραξικοπηματικά, παρά τη θέληση της ελληνικής εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, πράγμα που έστω και διαθλασμένα εκφραζόταν και στην εναντίωση όλων των κομμάτων (πλην της ΝΔ) στην ένταξη.

Μετά την ένταξη, ο ελλ. καπιταλισμός θα συμμετέχει, έστω και με κάποιες καθυστερήσεις, σε κάθε προσπάθεια ολοκλήρωσης της ΕΟΚ. Η Συνθήκη Σένγκεν αρχίζει να ισχύει από το 1985, ενώ η Ελλάδα θα ενταχθεί το 1992. Το 1986 θα υιοθετηθεί η Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (που προωθούσε την ολοκλήρωση της ενιαίας αγοράς), στην οποία θα συμμετέχει και η Ελλάδα, αποσπώντας βέβαια κάποιες παραχωρήσεις-καθυστερήσεις στα χρονοδιαγράμματα εφαρμογής της.

Η Συνθήκη του Μάαστριχτ, που θα ψηφιστεί το 1992 και θα τεθεί σε εφαρμογή από την 1^η Γενάρη 1993, είναι υποχρεωτική για κάθε κράτος-μέλος και καθιερώνει μια για πάντα την εφαρμογή της άγριας νεοφιλελεύθερης πολιτικής (πληθωρισμός μέχρι 3%, δημόσιο έλλειμμα μέχρι 3% του ΑΕΠ, δημόσιο χρέος μέχρι 60% του ΑΕΠ κ.α.). Αυτή η συνθήκη σηματοδοτεί και την μετεξέλιξη της ΕΟΚ σε Ε.Ε.

Το 1999 θα δημιουργηθεί η Ευρωζώνη, με το ευρώ να αποτελεί ένα λογιστικό νόμισμα, ενώ από την 1^η Γενάρη του 2002 θα μετεξελιχθεί σε κανονικό νόμισμα. Ο ελληνικός καπιταλισμός θα συμμετάσχει από την πρώτη στιγμή στο ευρώ, παρά τις κάποιες καθυ-

στερήσεις μέχρι να καλυφθούν τα κριτήρια του Μάαστριχτ, με τις γνωστές πλέον σήμερα μεθοδεύσεις.

Η πορεία του ελληνικού καπιταλισμού μέσα στην Ε.Ε.

Για περίπου 2 δεκαετίες, μέχρι την κρίση του 1973, ο ελλ. καπιταλισμός αναπτυσσόταν με ραγδαίους ρυθμούς (μαζί με τη Ν. Κορέα, από τους μεγαλύτερους παγκοσμίως). Από την κρίση του 1973 και μετά, θα βυθίζεται στην κρίση και θα περιθωριοποιείται σε παγκόσμιο επίπεδο. Η παραγωγική βάση που είχε δημιουργηθεί στην περίοδο ανάπτυξης, συνεχώς θα συρρικνώνεται και θ' αποψιλώνεται. Και η είσοδος του ελληνικού καπιταλισμού στην τότε ΕΟΚ δεν θα αλλάζει σε τίποτε αυτή τη μοιραία καθοδική του πορεία.

Το ΑΕΠ μεταξύ 1960 και 1979 σχεδόν τετραπλασιάστηκε, αλλά μεταξύ 1980 και 2001 θα αυξηθεί μόνο κατά 50%, ενώ μεταξύ 2002 και 2007 (ήδη μέσα στο ευρώ) κατά άλλο ένα 25%. Συνολικά, λοιπόν, τα τελευταία 30 χρόνια μέσα στην Ε.Ε. θα φέρουν μια αύξηση του ΑΕΠ κατά 75% μόνο και παρά την αύξηση του πληθυσμού.

Οι επενδύσεις ως ποσοστό του ΑΕΠ, μεταξύ 1960 και 1979 βρίσκονταν κατά μέσο ετήσιο όρο στο 26% του ΑΕΠ, αλλά μεταξύ 1980 και 2001 θα μειωθούν στο 22,5% του ΑΕΠ, όπου θα παραμείνουν και μεταξύ 2002 και 2007. Ακόμη χειρότερα, την περίοδο μέσα στην ΕΕ, αυτές θα κατευθυνθούν κυρίως στην κατασκευή κατοικιών παρά προς παραγωγικές επενδύσεις (στη βιομηχανία κ.α.). Η παραγωγικότητα (προϊόν ανά απασχολούμενο) μεταξύ 1960 και 1979 θα αυξηθεί κατά 135%, αλλά μεταξύ 1980 και 2001 μόνο κατά 25%, ενώ μέσα στο ευρώ, από το 2002 μέχρι το 2007 θα μειωθεί κατά 3,5%.

Πριν την ένταξη στην τότε ΕΟΚ, στην περίοδο 1967-73, οι εξαγωγές προς την ΕΟΚ ήταν το 38,4% των εισαγωγών απ' αυτήν, στην περίοδο 1974-80 (παρά την τότε παγκόσμια κρίση) το ποσοστό ανέβηκε στο 51,2% και στην περίοδο 1981-87 ανέβηκε λίγο ακόμη και έφτασε στο 52,9%, που ήταν και το ανώτερο σημείο. Απ' αυτό το σημείο και μετά αρχίζει μια καθοδική πορεία, που επιταχύνεται όσο προχωράει και η ενοποίηση της Ε.Ε. Στην περίοδο 1988-92 οι εξαγωγές πέφτουν στο 43,7% των εισαγωγών, στην περίοδο 1993-98 πέφτουν στο 34% και στην περίοδο 1999-2008 ακόμη πιο χαμηλά, στο 30,2%. Αν λαμβάναμε υπόψη την Ε.Ε. των 15 κρατών-μελών, δηλαδή τον σκληρό πυρήνα, τότε το ποσοστό πέφτει ακόμη πιο χαμη-

λά, κοντά στο 25%.

Με άλλα λόγια, η ένταξη στην Ε.Ε. όχι μόνο δεν θ' αναστρέψει την καθοδική πορεία και παρακμή του ελληνικού καπιταλισμού, αλλά θα την επιταχύνει και ακόμη περισσότερο θα τον αποδιάρθρωσει.

Ωστόσο, η εκδήλωση της κρίσης θα επιβραδυνθεί όχι μόνο λόγω των συνεχών και διαδοχικών μέτρων λιτότητας, που υιοθετούν οι κυβερνήσεις, αλλά και λόγω της αύξησης των χρεών κάθε είδους. Το δημόσιο χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ ενώ κατά την εικοσαετία 1960-79 κυμαινόταν από 22 έως 29% του ΑΕΠ, με την είσοδο στην τότε ΕΟΚ άρχισε ν' αυξάνεται συνεχώς. Από 23,8% το 1980 θα εκτιναχθεί στο 90% το 1990 και επί κυβέρνησης Μητσοτάκη θα χτυπήσει κόκκινο (111,6% το 1993). Θα ξαναπέσει μέχρι το 1999 στο 105% και θ' ανέβει το 2001 στο 114,7%, ενώ το 2010 θα εκραγεί στο 122%, σηματοδοτώντας την χρεοκοπία και αρχή της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτή η τεράστια άνοδος του δημόσιου χρέους οφείλεται αποκλειστικά στην προσπάθεια της αστικής τάξης αφενός να φορτώσει τα χρέη των επιχειρήσεων που καταρρέουν στο κράτος και αφετέρου στην προσπάθειά της να διασώσει, για όσο διάστημα ήταν αυτό δυνατόν, τις υπόλοιπες επιχειρήσεις. Μαζί με την εκτίναξη του δημόσιου χρέους θα αρχίσει, έστω και με καθυστέρηση μιας δεκαπενταετίας περίπου, να εκτοξεύεται και το ιδιωτικό χρέος (νοικοκυριών και επιχειρήσεων). Το τελευταίο, ως ποσοστό του ΑΕΠ, ενώ το 1995 ήταν στο 41%, το 2001 θα εκτιναχθεί στο 62,8% και το 2007 θα σκαρφάλώσει στο 106,3%. Ταυτόχρονα θα γιγαντωθεί και το χρέος των ασφαλιστικών ταμείων, που υπολογίζεται σε 1 με 1,5 ΑΕΠ. Έτσι, το 2008, πάνω στην αρχή του ξεσπάσματος της κρίσης, όλο το χρέος θα ανέρχεται σε παραπάνω από 3 ΑΕΠ.

Ένας επιπλέον παράγοντας για την καθυστέρηση εκδήλωσης της κρίσης, αν και δευτερευόν, είναι και οι **πολυδιαφημισμένες ευρωπαϊκές επιδοτήσεις**. Αυτές ανάλογα με την περίοδο κυμαίνονται από 0,5 έως 1,5% του ΑΕΠ ετησίως. Ενδεικτικά, στη δεκαετία 1999-2008 θα ανέλθουν σε 40,4 δις ευρώ σε τρέχουσες τιμές. Ωστόσο αυτές οι επιδοτήσεις αποτέλεσαν απλώς το ναρκωτικό για τον ακρωτηριασμό του ελληνικού καπιταλισμού από την Ε.Ε. Χαρακτηριστικά, την ίδια δεκαετία 1999-2008, οι εξαγωγές των χωρών της Ε.Ε. στην Ελλάδα ανέρχονταν σε 239,3 δις ευρώ, ενώ το εμπορικό έλλειμμα έφθανε τα 167 δις ευρώ (πάντα σε τρέχουσες τιμές). Έτσι, στην πράξη, οι όποιες επιδοτήσεις, επιδοτούσαν και επιδοτούν ένα μέρος των εξαγωγών της Ε.Ε. προς την Ελλάδα, ενώ ταυτόχρονα αποδεικνύονταν απλώς μια εξαγορά της ελληνικής μπουρζουαζίας και κάποιων μικροαστικών στρωμάτων χωρίς να αναστρέφουν (το ακριβώς αντίθετο) την χειροτέρευση της ελληνικής οικονομίας.

Ο απολογισμός της ένταξης

Αν είναι γεγονός ότι η ένταξη στην Ε.Ε. δεν αντέστρεψε αλλά επιτάχυνε την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, είναι επίσης γεγονός η ακόμη χειρότερη διαπίστωση ότι η κρίση του μετεξελίχθηκε σε μια διαρκή αποδιάρθρωση και αποδιοργάνωσή του, σε μια διαρκή περιθωριοποίησή του μέχρι και διά-

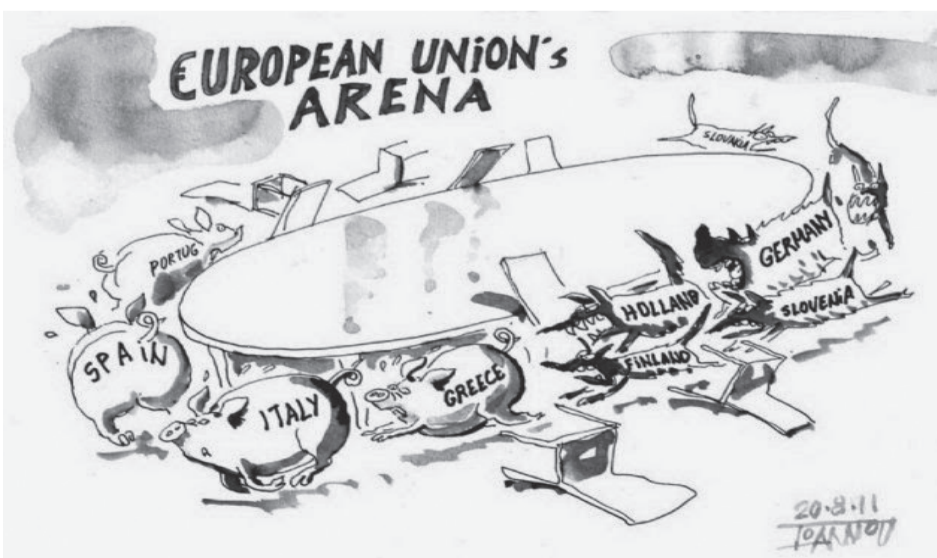
λυσή του (και χωρίς ν' αφήσει «ίχνη») μέσα στη δίνη της κρίσης της Ε.Ε. Το ελληνικό κεφάλαιο δεν θα συμμετάσχει στην τεράστια συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου που θα πραγματοποιηθεί μέσα στην Ε.Ε. (αλλά και παγκόσμια). Εκτός από λίγες εξαιρέσεις (κι αυτές θα αποδειχθούν προσωρινές), το ξένο κεφάλαιο έφυγε τα τελευταία τριάντα χρόνια από την Ελλάδα, με επιταχυνόμενους ρυθμούς ειδικά μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» το 1990. Ταυτόχρονα, το ελληνικό κεφάλαιο δεν θα διεισδύσει στους πιο σύγχρονους βιομηχανικούς κλάδους ούτε θα εκσυγχρονίσει ουσιαστικά την παραγωγική τεχνική του. Ακόμη χειρότερα, και ήδη πριν την κατάρρευση του 2008, θα υποχωρήσει στους εντελώς παραδοσιακούς κλάδους (τρόφιμα, ποτά κ.α.). Όλα αυτά τη στιγμή που μια σειρά καπιταλισμών σε παγκόσμιο επίπεδο θ' αρχίσουν μέσα στο μακρύ κύμα κάμψης μετά το 1973 να γνωρίζουν μια βιομηχανική ανάπτυξη (στις δεκαετίες του 1980 και 1990 κυρίως οι λεγόμενες «τίγρεις» της Νοτιοανατολικής Ασίας και ιδιαίτερα στη δεκαετία του 2000 οι λεγόμενες BRICS). Έτσι, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν οδηγεί απλώς σε μια σημαντική συρρίκνωση της παραγωγικής του βάσης, όπου όμως τουλάχιστον διατηρείται ένας πυρήνας βιομηχανικών επιχειρήσεων που μπορούν να σταθούν σε παγκόσμιο επίπεδο ή τουλάχιστον σ' επίπεδο Ε.Ε. Το ακριβώς αντίθετο: η κρίση θα καταλήξει στη «διάλυσή» του, στην πλήρη περιθωριοποίησή του σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτή η εξέλιξη εξηγεί και τον σταδιακό μετασχηματισμό της ελλ. μπουρζουαζίας από μια βιομηχανική αστική τάξη σε μια παρασιτική άρχουσα τάξη. Κι αυτό εν μέρει διευκολύνθηκε κι επιταχύνθηκε από την επιβολή της δομής/συγκρότησης του ευρωπαϊκού κεφαλαίου (και ιδιαίτερα με το ευρώ) πάνω στον ελλ. καπιταλισμό. Οι μεγάλες επιχειρήσεις στα τελευταία 30 χρόνια θα στηρίζονται ολοένα και περισσότερο σε χρηματοπιστωτικές-κερδοσκοπικές δραστηριότητες παρά στην παραγωγή, στα προγράμματα λιτότητας και υφαρπαγής της δημόσιας και λαϊκής περιουσίας παρά στη δημιουργία πλούτου. Και με το ξέσπασμα της κρίσης του 2008 θα εξανεμιστούν. Είναι ενδεικτικό ότι ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1980, αυτοί που θα κυριαρχούν στην αστική τάξη δεν θα είναι οι μεγαλοκαρχαρίες βιομήχανοι του παρελθόντος αλλά οι λεγόμενοι «νταβατζήδες».

Το γκρέμισμα των αυταπατών

Η αποδιάρθρωση/συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης, η τεράστια ενδυνάμωση του χρηματοπιστωτικού και κερδοσκοπικού κεφαλαίου, η ενδυνάμωση του κρατικοδιαίου ρόλου της αστικής τάξης, συνοδεύονται από τη σταδιακή μετατροπή της ελληνικής μπουρζουαζίας σ' ένα είδος υψηλής υπαλληλίας της Ε.Ε. Κατ' επέκταση, η «εθνική κυριαρχία», η υπεράσπιση των «συνόρων» και των «εθνικών συμφερόντων» κ.α. θα εγκαταλειφθούν σταδιακά στα χέρια της Ε.Ε. Αυτό, με το ξέσπασμα της σημερινής κρίσης και τη συνακόλουθη όξυνση της κρίσης στο οικοδόμημα της Ε.Ε., δεν θα συντρίψει μόνο τον ήδη αποδιάρθρωμένο ελλ. καπιταλισμό,

> συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Τα διδάγματα της Παρισινής Κομμούνας

«Η Κομμούνα αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενά εθνικό σκοπό, μα για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινωμένων, όλων των αδικημένων. Με την έννοια αυτή, το έργο της Κομμούνας είναι αθάνατο!» (Λένιν)

Η εξέγερση των εργατών του Παρισιού το 1871 είναι η πρώτη προλεταριακή επανάσταση και η Κομμούνα η πρώτη εργατική εξουσία, που παρά τις μόλις 72 μέρες ζωής της πρόσφερε πολλά στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, εξοπλίζοντάς το θεωρητικά και πολιτικά με πολύτιμα συμπεράσματα, που πολλά εφαρμόστηκαν επιτυχώς στην Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917.

Η Κομμούνα έχει τις ρίζες της στην ήττα της Γαλλίας στον γαλλοπρωσικό πόλεμο του 1870-71, στον εξοπλισμό της εργατικής τάξης από τη γαλλική κυβέρνηση (ώστε η πρώτη να συμμετάσχει στον πόλεμο), στην ανεργία που μάζιζε τους εργάτες, στην καταστροφή των μικρομεσαίων στρωμάτων, στην αγανάκτηση ενάντια στις κυρίαρχες τάξεις, καθώς και στον αναβρασμό μέσα στο προλεταριάτο λόγω της εξαθλίωσής του και του πόθου για ένα άλλο κοινωνικό σύστημα.

Με την ήττα της Γαλλίας στον πόλεμο και τη μεταφορά της γαλλικής κυβέρνησης από το Παρίσι στις Βερσαλλίες, το Παρίσι μένει ακυβέρνητο και καταλαμβάνεται από το οπλισμένο προλεταριάτο στις 18 Μαρτίου 1871. Οχτώ μέρες αργότερα θα εγκαθιδρυθεί η Παρισινή Κομμούνα, ένα συμβούλιο εργατών και μικροαστών εκλεγμένο από τις μάζες. Η Κομμούνα θα θεσμοθετήσει μέτρα που δεν είχαν παρθεί ποτέ στο παρελθόν: κοινωνικοποίηση εγκαταλειμμένων εργοστασίων, δήμευση εκκλησιαστικής περιουσίας, αντικατάσταση του μόνιμου στρατού από εργατικές-λαϊκές πολιτοφυλακές, εργατικός-λαϊκός έλεγχος, κατάργηση προστίμων και εξώσεων, εξίσωση μισθών των κρατικών λειτουργών μ' αυτούς

των εργατών, χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος, κατάργηση της νυχτερινής εργασίας των αρτοποιών κ.α.

Αυτά δείχνουν τον εργατικό και λαϊκό χαρακτήρα της Κομμούνας, τη σοσιαλιστική της τάση, τη νέα κοινωνία που κυοφορούσε. Ιδιαίτερα έδωσαν, μέσα από μια ζωντανή ιστορική εμπειρία, απάντηση στο ερώτημα ποια πολιτική και κρατική μορφή μπορεί να πάρει (στις γενικές της κατευθύνσεις) η δικτατορία του προλεταριάτου: γενικός εξοπλισμός των εργατών, αιρετότητα και ανακλητότητα στις δημόσιες θέσεις, μισθός για τους εκλεγμένους αντιπρόσωπους όχι μεγαλύτερος από τον μισθό ενός ειδικευμένου εργάτη, απαλλοτρίωση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας. Όπως χαρακτηριστικά είπαν οι Μαρξ και Ένγκελς, όποιος αναρωτιέται τι είναι η δικτατορία του προλεταριάτου, πρέπει να δει την Κομμούνα.

Ακόμα, η Κομμούνα είχε έναν καθαρά διεθνιστικό χαρακτήρα, στις γραμμές της συμμετείχαν επαναστάτες από άλλες χώρες και η σημαία της ήταν «η σημαία της παγκόσμιας δημοκρατίας».

Οι ανεπάρκειες και τα αίτια της ήττας της Κομμούνας θα μπορούσαν να συμπυκνωθούν στην ανεπαρκή τότε όξυνση των αντιφάσεων του γαλλικού καπιταλισμού, από τη μια, και στην ελλιπή προετοιμασία του γαλλικού προλεταριάτου, κάτω από μια επαναστατική ηγεσία, από την άλλη. Δεν υπήρχε μια συνειδητή επαναστατική δύναμη/κόμμα, που να επεξεργάζεται τις ιστορικές εμπειρίες και τις πιθανές εξελίξεις των γεγονότων και βάσει αυτών να οργανώνει κατάλληλα τη δράση του προλεταριάτου, να το απεγκλωβίζει από αμφιταλαντεύσεις και λάθη. Πρωταγωνιστές ήταν οι εργάτες του Παρισιού, κάποιοι από τους οποίους μέλη της Πρώτης Διεθνούς, ενώ και ευρύτερα στρώματα ήταν επηρεασμένα από σοσιαλιστικές ιδέες. Όμως είχαν μεγάλη επιρροή οι ιδέες αναρχικών αποχρώσεων, των οπαδών του Μπλαγκί κ.α., που δεν μπορούσαν ν' απαντήσουν αποτελεσματικά πάνω στα καθήκοντα της Κομμούνας, αφού δεν είχαν συνειδη-

ση της ανάγκης ενός εργατικού κράτους (δικτατορία του προλεταριάτου). Έτσι π.χ. δεν απαλλοτρίωσαν τα χρήματα της Τράπεζας της Γαλλίας, ενώ άφησαν τους αντιδραστικούς, υπό τον Θιέρσο, να αναδιοργανωθούν στις Βερσαλλίες, όπου είχαν καταφύγει. Αυτοί έμελλε σύντομα να γίνουν οι σφαγείς της Κομμούνας. Το πρόβλημα μεγάλωνε από τη συμμετοχή μικροαστών δημοκρατών, που ευελπιστούσαν ότι η Κομμούνα θα οδηγούσε σε νίκη της Γαλλίας στον πόλεμο.

Από την άλλη είχε συσπειρωθεί όλη η γαλλική μπουρζουαζία και αντίδραση, υποστηριζόμενη από τον μέχρι πρότινος αντίπαλό της γερμανό Μπίσμαρκ, ο οποίος απελευθέρωσε 100.000 αιχμάλωτους γάλλους φαντάρους για να συμμετάσχουν στην καταστολή της Κομμούνας. Ένα από τα μεγάλα διδάγματα της Κομμούνας είναι ότι η αστική τάξη δεν είναι «εθνική», πως όταν απειλείται από το προλεταριάτο καταφεύγει στην πιο ανοιχτή συνεργασία ακόμα και με τους πιο άσπονδους εθνικούς εχθρούς της. Η Κομμούνα, παρά τις αδυναμίες της, ήταν θανάσιμη απειλή για την παλιά τάξη πραγμάτων και γι' αυτό οι αστοί την έπνιξαν στο αίμα, πριν εξαπλωθεί και σ' άλλες πόλεις. Στις 21/5, τα στρατεύματα των Βερσαλλιών αρχίζουν γενική επίθεση στο Παρίσι. Ακολουθεί μια εβδομάδα αίματος, τρομοκρατίας και εκτελέσεων, η «Ματωμένη Εβδομάδα» όπου περίπου 100.000 εργάτες δολοφονήθηκαν, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν.

■ Βασίλης Ζόγκας

Από την ένταξη στην ΕΟΚ μέχρι την χρεοκοπία

> συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

αλλά και τις άλλες δύο μεγάλες αυταπάτες/απάτες που είχαν δημιουργηθεί από την είσοδό του στην Ε.Ε.: την «ισχυρή Ελλάδα» στην ευρύτερη περιοχή και την «παγίωση της δημοκρατίας».

Η εγκατάλειψη της οικονομικής πολιτικής στα χέρια της Ε.Ε. θα συνοδευτεί από την σταδιακή εγκατάλειψη και της λεγόμενης «εξωτερικής πολιτικής» στα χέρια της, την ολοένα και μεγαλύτερη ευθυγράμμιση με την πολιτική των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Η Ελλάδα όχι μόνο δεν ισχυροποιήθηκε στην ευρύτερη περιοχή λόγω της ένταξης της στην Ε.Ε. αλλά, με το πέρασμα του χρόνου, τα όποια «οφέλη» είχε από την ένταξη της μετατράπηκαν σε τεράστιες ζημιές. Η ελληνική μπουρζουαζία «αποδέχθηκε» τη διάλυση της Πουγκοσλαβίας, με τα τεράστια προβλήματα που αυτή της δημιούργησε, και, επιπλέον, παρά τα όποια προσωρινά οικονομικά οφέλη, η επέκτασή της στα Βαλκάνια αποδείχθηκε ένα άπιαστο όνειρο. Η υποβάθμισή της στην περιοχή (ειδικά μετά την κατάρρευση των χωρών του «παρτακού σοσιαλισμού») ήταν συνεχής και ειδικά απέναντι στην τούρκικη μπουρζουαζία. Ειδικά απέναντι στην τελευταία, τα όποια οφέλη από την ένταξη στην Ε.Ε. περιορίζονται μόνο σε μια χρονική καθυστέρηση της επιβολής της κυριαρχίας της τούρκικης μπουρζουαζίας πάνω στην ελληνική. Αλλά η ένταξη στην Ε.Ε. δεν σταματά ούτε και αντιστρέφει αυτήν την κατάσταση (δες από τα «Ίμα» μέχρι το παλιό και νέο «σχέδιο Ανάν» στην Κύπρο). Ειδικά στην σημερινή φάση επίθεσης του ιμπεριαλισμού, η πλήρης ευθυγράμμιση με την πολιτική τους εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για το προλεταριάτο όχι μόνο της Ελλάδας αλλά και της ευρύτερης περιοχής.

Κατάρρευσε επίσης η άλλη μεγάλη «ευρωπαϊκή» αυταπάτη, της «παγίωσης της δημοκρατίας», ότι «ποτέ πια δεν θα ξαναγυρίσουμε σε ανώμαλες καταστάσεις ή δικτατορίες». Σήμερα αποδεικνύεται περίτρανα ότι όχι μόνο η οικοδόμηση ενός «κράτους έκτακτης ανάγκης» και η μετατροπή της χώρας σε μια «αποικία χρέους» δεν παρεμποδίζεται από την Ε.Ε. αλλά μάλλον επιταχύνεται και επιβάλλεται από την τελευταία.

Βιβλίο

Παντελής Πουλιόπουλος

«Εθνικισμός και Αγριανθρωπισμός»

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις «Δρόμων» το μικρό βιβλίο του Παντελή Πουλιόπουλου (1900-1943), «Εθνικισμός και Αγριανθρωπισμός». Το κείμενο αυτό, που γράφτηκε σε 9 συνέχειες στο «Ριζοσπάστη» (21 Ιούνη έως 29 Ιούνη 1925), μέσα από τις Φυλακές Συγγρού (ήταν κρατούμενος μαζί με άλλους 23 συντρόφους του από τον δικτάτορα Πάγκαλο για το «Μακεδονικό»), ήταν μια απάντηση σε άρθρο Α. Δελμούζου «Εθνικισμός και Ανθρωπισμός», που είχε δημοσιευτεί σε σειρά άρθρων λίγες μέρες πριν στην εφημερίδα «Δημοκρατία».

Ο Α. Δελμούζος (1880-1956) ήταν την εποχή εκείνη ένας από τους σημαντικότερους αστούς διανοούμενους και μάλιστα εκπροσωπούσε την προοδευτική διάνοξη, δημοτικιστής, παιδαγωγός, καθηγητής και γενικά πασίγνωστος στα ελληνικά εκπαιδευτικά πράγματα. Σ' αυτό λοιπόν το «ιερό τέρας» της αστικής διάνοξης ανέλαβε ν' απαντήσει ο Πουλιόπουλος, Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ, μόλις 25 χρονών τότε. Η απάντησή του στις απόψεις του Δελμούζου (που απέρριπτε (1) τις θέσεις και την πρακτική του ΚΚΕ και γενικά του μαρξισμού απέναντι στο σχολείο, το οποίο κατ' αυτόν ήταν ουδέτερο κι αταξικό, και (2) την πολιτική του ΚΚΕ για τα εθνικά ζητήματα - με πολύ σκληρούς όρους, μιλού-

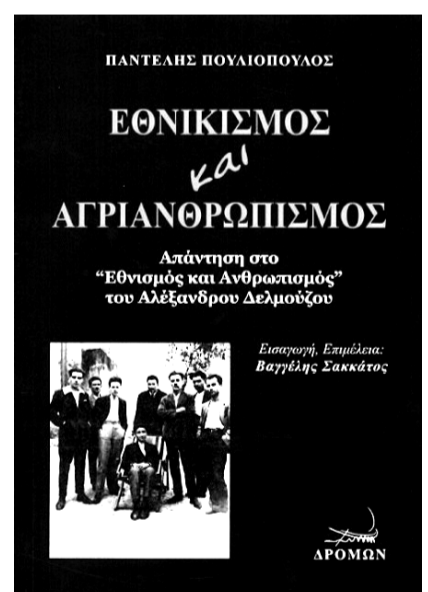
σε για «βιολογική ανοησία»- και συγκεκριμένα για το «Μακεδονικό»²) ήταν όχι μόνο πραγματικός καταπέλτης (με επίσημη σκληρούς όρους) για τον Δελμούζο, αλλά και ένα κείμενο ορόσημο.

Πατί: α) Το κείμενο του Πουλιόπουλου ήταν το πρώτο που εγκαινίαζε μια συστηματική και ολοκληρωμένη επέμβαση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στα εκπαιδευτικά πράγματα. Μέχρι τότε τα εκπαιδευτικά ζητήματα ήταν σχεδόν μονοπώλιο της αστικής ή μικροαστικής διάνοξης.

β) Αποδεικνύει και από μια άλλη πλευρά πόση μεγάλη γνώση του μαρξισμού είχε ο Πουλιόπουλος, γιατί η απάντηση στον Δελμούζο δεν είναι μια καλή γενική απάντηση, αλλά μια μαρξιστική απάντηση.

γ) Η απάντηση του Πουλιόπουλου έμεινε στην ιστορία σαν η οριστική ρήξη της μαρξιστικής αντίληψης με το μικροαστικό ριζοσπαστισμό για τα εκπαιδευτικά ζητήματα και επιπλέον, ακόμη και σήμερα, παρά τα 90 χρόνια που πέρασαν, είναι ένα πολύτιμο και χρήσιμο κείμενο.

Έτσι, είναι πράγματι μεγάλη προσφορά στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα που ο Βαγγέλης Σακκάτος φρόντισε να φέρει στην επιφάνεια, να επιμεληθεί και να προλογίσει αυτό το πολύτιμο κείμενο. Γιατί πρέπει να πούμε ότι αυτό το κείμενο δεν είχε εκδοθεί ποτέ ολόκληρο, μόνο με-

ρικά αποσπάσματα ή αναφορές μπορούσε να βρει κάποιος σε μελέτες και βιβλία για τα εκπαιδευτικά ζητήματα της χώρας μας.

1. Για την προσωπικότητα του Παντελή Πουλιόπουλου, δες το βιβλίο του Δ. Λιβιεράτου: Π. Πουλιόπουλος, Ένας διανοούμενος επαναστάτης, Εκδόσεις Εργατική Πάλη.

2. Για περισσότερα δες το βιβλίο του Χαράλαμπου Νούτσου (Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων), Ιστορία της Εκπαίδευσης και Ιδεολογία (όψεις του μεσοπολέμου) και για την αντιπαράθεση Δελμούζου-Πουλιόπουλου σελ. 179-192, Εκδόσεις Ο Πολίτης.

Ε.Π.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Νέος «Ψυχρός Πόλεμος» - Απειλή για τους λαούς

■ Κώστας Δικαίος

Οι εξελίξεις στην Ουκρανία οδηγούν σε «ψυχροπολεμικές» καταστάσεις στην καρδιά της Ευρώπης, δημιουργώντας τεράστιες μαύρες τρύπες όπου συνθλιβονται ολόκληροι λαοί, απειλώντας με πολεμικά σφαγεία, ενώ όλη η Ευρώπη, ίσως και ο πλανήτης, θα επηρεαστεί απ' αυτές.

Η προσάρτηση της Κριμαίας στη Ρώσικη Ομοσπονδία πρέπει να θεωρείται δεδομένη. Μετά το δημοψήφισμα (είχε μεγάλη συμμετοχή 82,7%, παρά το μπόϊκοτάζ Ουκρανών και Τατάρων) και το αναμενόμενο 97% υπέρ της ένωσης, η κριμαϊκή βουλή ανακήρυξε την ανεξαρτησία, ζητώντας προσάρτηση στη Ρωσία. Ο Πούτιν αναγνώρισε την Κριμαία ως ανεξάρτητη και τα ρώσικα νομοθετικά σώματα προώθησαν τη διαδικασία σύνδεσης, που γιορτάστηκε σε Μόσχα, Συμφερούπολη, Σεβαστούπολη. Επομένως, αν και χωρίς αναγνώριση από κανένα δυτικό κράτος, η Κριμαία ελέγχεται στρατιωτικά και πολιτικά απ' τη Ρωσία. Οι βάσεις του ουκρανικού στρατού παραδίνονται σε ρώσους στρατιώτες και «ομάδες αυτοάμυνας», ενώ τα περισσότερα πλοία του ουκρανικού ναυτικού εντάσσονται στο ρωσικό στόλο. Παρά τους λεονταρισμούς της πραξικοπηματικής κυβέρνησης του Κιέβου (εντολή στους ουκρανούς στρατιώτες ν' ανοίγουν πυρ), δεν μπορούσε να κάνει τίποτα – όπως και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, αφού μια ένοπλη αποτροπή της Ρωσίας δεν ήταν δυνατή, τουλάχιστον τόσο άμεσα.

Ιστορικά, απ' τα πρώτα μεγάλα ρωσικά κράτη ήταν η Ρωσία του Κιέβου (1054–1242). Σε ουκρανικά εδάφη έγινε η μάχη της Πόλταβα (1709) με τη Σουηδία, που έκανε τη Ρωσία κυρίαρχη στη Βόρεια Ευρώπη. Στον πόλεμο της Κριμαίας (1853–56), η Ρωσία αντιμετώπισε τις μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις για τον έλεγχο των ανατολικών περιοχών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Εκεί αντιμετώπισαν οι μπολσεβίκοι (1918–19) τα γαλλικά (κυρίως) ιμπεριαλιστικά στρατεύματα, που ήθελαν ν' αποσπάσουν τη σημαντική αυτή θέση από τη νεαρή ΕΣΣΔ. Στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, εκατομμύρια Ρώσοι χάθηκαν στις μάχες του Κιέβου, του Χαρκόβου (άλλαξε τρεις φορές χέρια), στην επική πολιορκία της Σεβαστούπολης από τους χιτλερικούς (τα μνημεία των πεσόντων κατέστρεφαν οι φασίστες του Δεξιού Τομέα μαζί μ' αυτά του Λένιν!). Πως λοιπόν η Ρωσία να μείνει απαθής στην προσπάθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών να φτάσουν το ΝΑΤΟ μέχρι τα σύνορά της, στην απώλεια ελέγ-

χου της Κριμαίας, του βόρειου τμήματος του Εύξεινου Πόντου, της Μαύρης Θάλασσας (βάση του ρωσικού στόλου, που εξασφαλίζει έξοδο στη Μεσόγειο).

Οι ανατολικές ουκρανικές επαρχίες ενδιαφέρουν οικονομικά τη Ρωσία, ιδιαίτερα το Χάρκοβο (ισχυρότερη βιομηχανική περιοχή της Ουκρανίας, τέταρτη ισχυρότερη σ' όλη την πρώην ΕΣΣΔ). Επομένως, μαζί με τη ρώσικη και ρωσόφωνη σύνθεση του πληθυσμού, η νότια και ανατολική Ουκρανία είναι στόχος της Ρωσίας. Ο στρατός που συγκεντρώνει στα σύνορα θα χρησιμοποιηθεί ανάλογα με τις εξελίξεις. Γιατί μια άμεση επέμβαση είναι εξαιρετικά δύσκολη. Πρώτον, η εμπλοκή σ' έναν πόλεμο με τους δυτικούς θα αποσταθεροποιήσει ακόμα και τον Πούτιν (η σταθεροποίηση ενός μπλοκ εξουσίας στη Ρωσία προϋποθέτει την ένταξη της ως ισχυρού παίκτη στην παγκόσμια οικονομία, που θα υπονομεύταν από έναν τέτοιο πόλεμο). Δεύτερον, το κόστος θα καθήλωνε τη ρώσικη οικονομία. Το 70% των ρώσικων εξαγωγών φυσικού αερίου διέρχονται από ουκρανικό έδαφος. Τρίτο, μετά την Κριμαία (προστέθηκε στις αυτόνομες Ν. Οσετία και Αμπχαζία, που έχουν επίσης καταληφθεί απ' το ρωσικό στρατό και περιμένουν την ένταξη τους στη Ρωσία), δεν είναι φρόνιμο ν' ανοίξει περαιτέρω το κουτί της Πανδώρας, των αποσχίσεων, αφού η Ρωσία περιλαμβάνει ένα εθνοτικό μωσαϊκό που θα δυσκολευτεί να ελέγξει, ιδιαίτερα αν βάλουν το χέρι τους οι δυτικοί!

Η Ρωσία εστιάζει στο να επιβάλει στο Κιέβο μια άλλη κυβέρνηση, με συμμετοχή και φιλορώσων, εξασφαλίζοντας ένα είδος ομοσπονδιοποίησης (με μεγάλη αυτονομία στις ανατολικές και νότιες περιοχές) και βέβαια δέσμευση ότι η Ουκρανία δεν θα μπει στο ΝΑΤΟ. Έχει όμως περιθώρια; Αν δεν ξεκαθαριστεί η κατάσταση σ' όλη την Ουκρανία (εξαιρετικά δύσκολο), τότε κινδυνεύει: (α) Να χάσει την επιρροή της σε Μ. Ανατολή (Συρία, πυρηνικό πρόγραμμα Ιράν) και Ασία/Ειρηνικό. (β) Να ενισχυθούν οι τάσεις απομάκρυνσης των πρώην σοβιετικών δημοκρατιών σε Καύκασο και Κεντρική Ασία, συντριβοντας το «ζωτικό χώρο» της. Επομένως, όσο οι φασίστες κυριαρχούν στο Κιέβο, όλα είναι πιθανά: ίσως δεν έχουν άδικο οι Ρεπουμπλικάνοι επικριτές του Ομπάμα, που υποστηρίζουν ότι «ο Πούτιν δεν έχει τελειώσει στην Ουκρανία», ζητώντας αυξημένη παρέμβαση των ΗΠΑ για την στρατιωτική υπεράσπισή της!

Η κυβέρνηση του Κιέβου υπέγραψε με την Ε.Ε. τη «Συμφωνία Σύνδεσης» (που είχε

αρνηθεί πριν λίγους μήνες να υπογράψει ο Γιανουκόβιτς). Ο ακροδεξιός, φιλοαμερικάνος μεταβατικός πρωθυπουργός Πιάτσενιουκ (προέρχεται απ' το φιλοαμερικάνικο κόμμα της Τιμοσένκο) υπέγραψε μόνο τα «κεφάλαια πολιτικού χαρακτήρα». Τα υπόλοιπα (ζώνη ελεύθερου εμπορίου, ευρεία οικονομική συνεργασία κ.λπ.) μετατέθηκαν για μετά τις εκλογές της 25ης Μαΐου, με απαράβατο προαπαιτούμενο ένα πρόγραμμα «εξυγιάνσης και μεταρρυθμίσεων» (διάβαζε Μνημόνιο), χωρίς αυτά να διασφαλίζουν ένταξη της Ουκρανίας στην Ε.Ε. Η Ε.Ε. έχει υποσχεθεί οικονομική βοήθεια 11 δις ευρώ, οι ΗΠΑ συζητάνε για 1 δις δολάρια και το ΔΝΤ για 15 δις δολάρια, αλλά με την προϋπόθεση προσφυγής σ' αυτό και άρα εφαρμογής «προγραμμάτων-σοκ».

Οι πραξικοπηματίες του Κιέβου ξεπουλάνε τη χώρα, αλλά το συνονθύλευμα τους απειλείται σύντομα με αποσταθεροποίηση. Οι μάζες δεν θα δεχθούν ακόμη μεγαλύτερη φτωχοποίηση στο όνομα της εισόδου στη «δημοκρατική Ευρώπη». Απ' την άλλη, αυτό το συνονθύλευμα έχει τόσες πολλές εσωτερικές αντιθέσεις, που από μόνο του δύσκολα θα κρατηθεί ενωμένο εν μέσω των αντιπαράθεσων φιλοαμερικάνων, φιλοευρωπαίων, φασιστών, ολιγαρχών. Να προσθέσουμε τις ρώσικες πιέσεις (αύξηση της τιμής του φυσικού αερίου) και την εκρηκτική κατάσταση του πληθυσμού στις ανατολικές και νότιες περιοχές, που ενθαρρύνει τους διεκδικητές απόσχισης ή τουλάχιστον ομοσπονδιοποίησης. Τη δράση των φασιστών, με συμβολικό κατόρθωμα το ξυλοκόπημα του διευθυντή της ουκρανικής τηλεόρασης ΝΤΥ, επειδή μετέδωσε την ομιλία του Πούτιν για την προσάρτηση της Κριμαίας – μεταξύ των τραμπούκων ήταν και ο αντιπρόεδρος της νεοσυσταθείσας «Εθνικής Επιτροπής για την Ελευθερία του Λόγου»!

Αυτή η μαύρη τρύπα μπορεί να σταθεί μόνο με χούντα και οικονομική καταστροφή των εργαζομένων και της νεολαίας ή με εμφύλιο πόλεμο και επέμβαση των ιμπεριαλιστών. Ο Πατσενιουκ δήλωσε: «Όλος ο κόσμος πρέπει να κατανοήσει ότι υπάρχει ένα τίμημα για την σταθερότητα στον κόσμο. Υπάρχουν δύο τρόποι: είτε θύματα, είτε τα ευρώ και τα δολάρια. Είναι καλύτερο να θυσιάσουν τα ευρώ και τα δολάρια, παρά να θρηνήσουμε χιλιάδες νεκρούς σ' έναν αιματηρό πόλεμο!». Αυτός ο ηλίθιος φασιστάκος δεν έχει καταλάβει τίποτα από την ιστορία του καπιταλισμού και ιμπεριαλισμού, που ακριβώς για να σωθούν τα ευρώ και τα δολάρια, εκατομμύρια εργαζόμενοι και νέοι μετατρέπονται σε κρέας για τα κανόνια.

Η απάντηση των ιμπεριαλιστών

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές κατάφεραν μια δυνατή μαχαίριά στα πλευρά της Ρωσίας με τον έλεγχο του Κιέβου. Ωστόσο φαίνεται ότι ταυτόχρονα αιφνιδιάστηκαν από την άμεση κινητοποίησή της. Μέχρι στιγμής δεν έχουν επιχειρήσει καμία ουσιαστική απάντηση και αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα:

Α. Μια μακροχρόνια σύγκρουση στην καρδιά της Ευρώπης, που σίγουρα ανοίγει σειρά νέων εστιών, όπως η Υπερδνειστερία (είναι στα νοτιοδυτικά σύνορα της Ουκρανίας, έχει κηρύξει μονομερώς ανεξαρτησία απ' τη Μολδαβία το 1990, έχει επίσημη γλώσσα τα ρωσικά, «φιλοξενεί» ρώσικα

στρατεύματα και έχει ζητήσει προσάρτηση στη Ρωσία) μέχρι και τους Σέρβους της Βοσνίας!

Β. Τον έλεγχο του συνονθυλεύματος των πραξικοπηματιών του Κιέβου.

Γ. Την χρηματοδότηση (έστω και με ληστρικούς όρους) μιας «μαύρης τρύπας», ενώ η κρίση σαρώνει τις ίδιες τους τις χώρες.

Δ. Την επιβολή κυρώσεων, όταν π.χ. η Γερμανία έχει εμπορικές συναλλαγές με τη Ρωσία πάνω από 40 δις ευρώ, ενώ εισάγει απ' αυτή το 1/3 της ενέργειας που καταναλώνει. Η Γαλλία πρόσφατα υπέγραψε μεγάλο αμυντικό συμβόλαιο (1,2 δις ευρώ) για προμήθεια στη Ρωσία δύο ελικοπτεροφόρων πλοίων τύπου Mistral. Οι βαλτικές χώρες (από τους πρωτεργάτες του πραξικοπήματος στο Κιέβο) ζητούν από την Ε.Ε. «αποζημιώσεις» σε όσες χώρες πληγούν απ' τα ρωσικά αντίποινα. Οι ΗΠΑ, που έχουν τις λιγότερες σχέσεις με τη Ρωσία (γι' αυτό και πιέζουν για κυρώσεις), το 2012 χρωστούσαν στη Ρωσία 157,8 δις δολάρια (από αμερικάνικα χρεόγραφα).

Ε. Επίσπευση των σχεδίων ενεργειακής ανεξάρτησης της Ευρώπης απ' τη Ρωσία. Π.χ. μέσω του αζέρικου φυσικού αερίου (αγωγός ΤΑΡ, η κατασκευή του δεν έχει ξεκινήσει) ή των κοιτασμάτων της Αν. Μεσογείου (ισραηλινά και κυπριακά, που όμως κι αυτά δεν θ' αξιοποιηθούν πριν το 2025!) ή την εισαγωγή μελλοντικά υδροπληθύνοντων φυσικού αερίου απ' τις ΗΠΑ! Ακόμη κι αν αποφάσιζαν να στραγγαλίσουν οικονομικά τη Ρωσία, δεν μπορούν να το κάνουν πριν το 2025!

Ζ. Η απομόνωση της Ρωσίας ξανανοίγει όλα τα θερμά μέτωπα (Συρία, Ιράν), όταν οι ΗΠΑ θέλουν να ρίξουν δυνάμεις στο μέτωπο της Ασίας/Ειρηνικού για την αντιμετώπιση της Κίνας.

Η. Η Ρωσία «σπρώχνεται» σε πιο στενή συμμαχία με την Κίνα. Τον Μάιο, ο Πούτιν επισκέπτεται το Πεκίνο, ολοκληρώνοντας συμφωνία πώλησης φυσικού αερίου 37 δις κυβικών ανά έτος στην Κίνα! Οι τεράστιες ενεργειακές ανάγκες της Κίνας δίνουν εναλλακτική διέξοδο στη Ρωσία (οι αγωγοί είναι σχεδόν έτοιμοι).

Θ. Είναι αλήθεια ότι, για πρώτη φορά μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές εμφανίζονται ενωμένοι απέναντι στη Ρωσία και αυτό αυξάνει την ισχύ τους. Επίσης, η σύγκρουση στην Ουκρανία είναι η πρώτη μεγάλη άμεση (όχι έμμεση) σύγκρουση ανάμεσα στη Ρωσία και τους δυτικούς από την εποχή της κρίσης των πυραύλων στην Κούβα. Ωστόσο, αυτά δύσκολα κρύβουν την πραγματικότητα των ενδοϊμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Αλήθεια, πως σκοπεύει η Ε.Ε. ν' ανταγωνιστεί τις ΗΠΑ, Κίνα και Ινδία χωρίς τη συμμαχία της Ρωσίας; Και γιατί δεν θα ήταν πιο «εύκολο» να προσπαθήσουν να προσεταιριστούν τη Ρωσία;

Ο κίνδυνος μιας γενικευμένης ανάφλεξης ίσως δεν είναι ακόμα άμεσος, αλλά τα γεράκια του πολέμου ζυγιάζουν την απειλή τους σε ολοένα και πιο στενούς κύκλους πάνω απ' τους λαούς. Μόνο το προλεταριάτο μπορεί να σταματήσει τον κατήφορο σ' αυτό το αιματηρό χάος, με τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις του, πρώτα και πάνω απ' όλα στα προπύργια της διεθνούς αντίδρασης και αντεπανάστασης, στις μητροπόλεις των δυτικών ιμπεριαλιστών.

